ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MARCH 15th, 1963 — No. 587 — 18th YEAR OF PUBLICATION

Wij moeten eigenlijk nog beginnen

Het kan verhelderend werken, indien men in de gelegenheid is om een gesprek aan te knopen met de Canadese "buurman". Niet zozeer een gesprek over het beste graszaad, dat men op zijn lawn gebruiken zal, of over de kwaliteiten van de auto die men rijdt. Maar een gesprek over meer ingrijpende dingen. Die kans is nu groter dan anders, nu allerwege in ons land politieke kandidaten trachten uw vriendschap te winnen. Dit kan verhelderend werken, nog niet zozeer voor de Canadese "buurman", als wel voor onszelf. Het blijkt dan al spoedig dat men waardering, veel waardering heeft voor de mensen, die een aantal jaren geleden uit hun vaderland hier zijn aangekomen, maar men tracht U tevens te doen zien, dat u geen vergelijkingen moet gaan trekken tussen de omstandigheden in "the old country" en Canada. Wij moeten ons aanpassen aan de levenswijze hier en men wil u — in alle vriendelijkheid overigens — doen zien, dat Uw ideeën en wensen uitheems zijn. Mocht U ooit gedacht hebben, dat het tijd wordt dat onze invloed merkbaar wordt, dan zal zulk een gesprek u doen ontdekken, dat wij nog maar erg weinig zijn opgeschoten. Dat wij eigenlijk nog moeten beginnen.

Het was een prijzenswaardige gedachte, die een onzer oud-immigranten enkele weken geleden ten uitvoer bracht. Hij had twee Canadese politici gevraagd een lunch te hebben met een aantal van onze plaatselijke immigranten. De ene politicus was de campaign-manager voor de andere, die lid is van het federale parlement en zich herkiesbaar stelt. Zo'n lunch leent zich gemakkelijk voor een gesprek, en daarom werden de aanwezigen uitgenodigd alle mogelijke vragen te stellen. Het deed er niet toe hoe de vragen geformuleerd werden of van welke aard zij waren. Het hek werd losgemaakt en wij konden te kust en te keur hardop denken.

Bij de aanvang bleek echter reeds dadelijk, dat de wijze van denken bij deze politici anders was dan bij de andere genodigden. In de introductie werd grote nadruk gelegd op de verdienste van het kamerlid, want gedurende de tijd dat hij zitting had gehad waren de belangen van de kiezers ter plaatse steeds in het oog gehouden. Als een bewijs daarvan werd gewezen op een groot sewer-project, dat duizenden en duizenden dollars kost en dat werd uitgevoerd dank zij de onvermoeide pogingen van ons kamerlid. Dan krijg je meteen al het gevoel in de practische politiek te zitten. Want zonder iets van de waarde van dit sewer-project af te doen, heeft het er natuurlijk niets mee te maken of dit wordt uitgevoerd door een Conservative, door een Liberal, door een Social Credit-er of door een NDP-er, of zelfs door een communist. Dit was ook trouwens de bedoeling van de introductie niet. De bedoeling was, om te doen zien, dat deze volksvertegenwoordiger zijn plaats en zijn geld in Ottawa waard was. En daar ging het toch om!

Wij kijken daar een beetje vreemd tegenaan. Je moet dan wel wat tegenstand bij jezelf overwinnen om het gesprek een andere wending te geven. Maar de vragen kwamen toch. Wat of het beginsel of de filosofie was, die aan de betreffende partij ten grondslag lag. Dit was een pijl, die op het hart van de zaak was gericht. Het antwoord was echter eenvoudig, namelijk dat dit beginsel de "free enterprise" was. Ongetwijfeld, dit kán gaan in de richting van een principe. Maar het kan ook weer een zaak van practische politiek zijn. Want het voorstaan van de "free enterprise" zegt nog niets, als men niet weet waaróm die free enterprise wordt voorgestaan. Daar kwamen de vragen dan ook al: waarom staat u free enterprise voor en waarom verwerpt u geleide economie? Wat is bovendien het kenmerkende verschil tussen de Conservatives en de Liberals? Van de NDP weten wij dat zij socialistisch is. Men mag er nog zo sterk tegen zijn, maar men moet die mensen, en tot op zekere hoogte ook Social Credit, de eer geven een beginselprogram te hebben. Maar de twee reuzen, wat is het verschil tussen hen? Hierbij bleek wel duidelijk, dat om die vraag recht te doen wedervaren, men wel moest afdalen in de practische politiek. Zo in de zin van: de Conservatives hebben dit gedaan terwijl de Liberals juist het tegenovergestelde wilden bewerkstelligen. En verder komt men niet. Men kan niet zeggen, waarom de ene methode beter of meer gerechtvaardigd is dan de andere.

Een ander waagde een sprong naar het terrein van het onderwijs. Hij vroeg hoe de heren dachten over het verzoek van Rooms Katholieke zijde om subsidie voor de R.K. High Schools. Die vraag was echter eveneens spoedig beantwoord, want onderwijs viel onder de jurisdictie van de provincie en de verkiezingen zullen worden gehouden voor een federale regering. Toen de vraagsteller daarmee niet weggestuurd wilde worden en de heren voorhield, dat het in beide gevallen ging over progressive-conservative politiek werd het wat moeilijker. Als nu, volgens de politieke zegsmensen, de regering onderwijs beschikbaar stelt voor iedereen en de mensen vrijlaat daar al of niet gebruik van te maken, kunnen de christelijke ouders, die hun eigen school willen, slechts dankbaar zijn voor die vrijheid. Inderdaad, maar hoe dan aan met het betalen van de kosten? Het schoolgeld en zelfs de kosten van bus-transportatie worden mede gedragen door hen, die hun kinderen niet naar die publieke scholen sturen. De vrager stelde in het licht, dat dit systeem dichter bij het socialisme dan bij de "free enterprise" ligt. Maar het was provinciale en geen federale politiek en daarom werd niet verder op dit punt ingegaan....

Niemand moet dit nu als kleinerend uitleggen. De feiten liggen zo. Men handelt, zoals men meent dat de omstandigheden eisen, maar men wordt niet geleid door een principe, anders dan dat wij tesamen een gemeenschap, een "community" vormen wier welzijn ons in alle handelingen voor de geest moet staan. Alle vragen en opvattingen, die de eenheid van die "community" dreigen aan te tasten, worden hoogstens aangehoord, maar zeer zeker terzijde gesteld. Men beschouwt ze als iets dat die Nederlanders uit hun oude vaderland hebben meegenomen, maar men vermoedt niet, dat achter deze vragen en opvattingen de gehoorzaamheid aan de Schrift ligt. Van geslacht op geslacht heeft men religie beschouwt als een kerkelijke aangelegenheid, die geen aanrakingspunt met, of althans geen invloed op de "community" heeft. Het zou onredelijk zijn te verwachten, dat in zulk een gedachtengang in enkele jaren tijds verandering kan komen.

Wij zijn onze oud-immigrant-broeder dankbaar voor de gelegenheid, die hij bood in het arrangeren van de lunch. Het was interessant en gezellig. Het was bovendien verhelderend, niet zozeer voor de Canadese gasten als wel voor dat groepje Nederlandse immigranten, die duidelijk hebben kunnen constateren, dat er nog een enorm terrein open ligt, waaraan wij eigenlijk nog beginnen moeten.

Want het is geen overbrengen van Nederlandse gewoonten, dat ons voor de geest staat, ook al zien wij geen moment over het hoofd, dat onze gedachtengang sterk verbonden is aan de historische ontwikkeling in ons oude vaderland. Het is evenmin een zeker fanatisme, dat ons dwingt tot spreken. Het is niet anders dan het doorgeven van het evangelie, dat ons zegt, dat God gemeenschap hebben wil met ons leven in al zijn vertakkingen. De lunch met de Canadese politici maakte opnieuw duidelijk, dat men ons daarin nog niet volgt. Men begrijpt ons niet. Dit niet-begrijpen zij voor ons echter een stimulans om dit evangelie, dat overal doordringt en overal gezag heeft, te verbreiden.

D.F.

Wereldkampioenen Kunstrijden

Op de foto hiernaast feliciteert de 17-jarige wereldkampioen kunstschaatsen heren, Donald McPherson van Stratford, Canada, de 20-jarige Nederlandse Sjoukje Dijkstra, wereldkampioen dames, op de kunstijsbaan in Cortina d'Ampezzo in Italië. Ook vorig jaar won Sjoukje de gouden medaille in de wereldkampioenschappen. Haar plan is binnenkort een tournee door de Ver. Staten en Canada te maken. Beide kampioenen hopen het volgend jaar deel te nemen aan de Olympische Spelen.

☆

Hieronder een fraaie opname van het Westduitse paar Marika Kilius en Hans Baeumler, dat beslag legde op de wereldtitel kunstschaatsen voor paren.

☆

A D O P T I E

door Ineke Parlevliet

①

Toen in Niagara Falls op een zekere Zondag een baby te vondeling was gelegd — die al gauw daarna door de volksmond Baby Sunday werd genoemd — was deze gebeurtenis dagenlang het onderwerp van gesprek. Geen wonder, want het te vondeling leggen van kinderen is in deze moderne tijd volkomen uit 'de mode'. Honderd jaar en meer terug was dit echter een normaal verschijnsel. Het is bekend dat de Franse schrijver en filosoof van de 18de eeuw, Jean Jacques Rousseau, die in zijn roman "Emile" zijn opvoedkundige visie neerschrijft, zijn eigen kind te vondeling legde, daar hij zelf de verantwoordelijke taak als opvoeder niet aandurfde.

In de regel waren het vooral de ongehuwde moeders, die de toevlucht tot dit middel namen. In Frankrijk waren zelfs enkele kloosters waar de moeder ongezien haar kind in een mand kon deponeren, die op haar kloppen door een non naar buiten werd gedraaid. Terwijl de moeder even later wegvluchtte onder de beschermende dekmantel van de duisternis, werd de mand weer naar binnen gehaald. Het klooster dat zich op deze manier over het kind ontfermde, belastte zich tevens met de opvoeding.

Gelukkig is er sedert die tijd ook hierin veel veranderd. Nu steken kinderbeschermingsorganen de helpende hand naar moeder en kind uit. Dit zijn in Canada voornamelijk de Children's Aid Societies, die door heel het land verspreid zijn, zij het soms onder een ietwat andere naam. Elke provincie heeft zijn eigen kinderwetten en bepalingen, maar in grote lijnen komen deze op hetzelfde neer. De kinderwetten in de U.S.A. verschillen onderling vaak veel meer. In sommige staten is het mogelijk dat een ongehuwd persoon, man zowel als vrouw, kinderen kan adopteren. Zover mij bekend is dit nergens in Canada geoorloofd.

Naast de officiële instanties die zich met het werk voor de ongehuwde moeders en adopties bezig houden, kan een ongehuwde moeder of een echtpaar zelf ook adoptie-ouders voor hun kind zoeken en voor de adoptie-formaliteiten de rechtskundige bijstand van een advocaat inroepen. Ofschoon ik niet graag de advocaten het brood uit hun mond wil stoten, moet ik er toch op wijzen dat deze z.g. 'private adoptions' helaas vaak een bron van moeilijkheden en ellende zijn voor de betrokken personen en kinderen. Hierover straks meer.

Voordat een kind door een C.A.S. voor adoptie wordt geplaatst is een grondig en vaak langdurig contact met de ongehuwde moeder en de adoptie-ouders nodig. (Ik bepaal me hier tot de ongehuwde moeder die haar kind wil afstaan, maar dezelfde procedure geldt eveneens voor ouders en voor in concubinaat levende personen, die adoptie verzoeken bij een C.A.S. Alleen tekenen in deze gevallen beide ouders voor adoptie, terwijl de ongehuwde vader — die dus niet voor langere tijd met de ongehuwde moeder heeft samengewoond — geen enkel recht op het kind kan laten gelden en dus ook niet om toestemming wordt verzocht.)

Eerst wil ik een paar dingen zeggen over het contact met de a.s. ongehuwde moeder. Hoe eerder zij zich met een C.A.S. in verbinding stelt, hoe beter het is. De maatschappelijk werkster heeft dan volop de tijd om in verschillende gesprekken de plannen voor het komende kind met haar door te spreken. Lang niet alle meisjes die met een adoptie-verzoek voor hun a.s. baby komen, geven uiteindelijk hun kind op, terwijl het omgekeerde eveneens meermalen voorkomt. Er bestaan geen algemene normen voor het wel of niet afstaan van een kind. Elk geval staat op zichzelf en moet als zodanig behandeld worden. De maatschappelijk werkster tracht zoveel mogelijk het meisje te helpen om de juiste beslissing te nemen en licht haar tevens in over de konsekwenties van haar adoptietoestemming. Tevens probeert zij zoveel mogelijk over de ongehuwde moeder — en vader — te weten te komen, dat van belang kan zijn voor het plaatsen van hun baby in een adoptie-tehuis. In de meeste gevallen gaat de ongehuwde moeder gedurende haar zwangerschapsperiode naar een tehuis van ongehuwde moeders, waar zij verdere hulp, leiding en morele steun ontvangt.

Heeft de ongehuwde moeder tot adoptie besloten, dan moet zij wachten totdat haar kind minstens 7 dagen oud is, voordat zij de 'Consent to adoption' papieren kan tekenen. Dit gebeurt op de C.A.S. in het bijzijn van een gevolmachtigde m.w. (maatschappelijk werkster). Hierna heeft zij nog drie weken de tijd om zonder rechtsinmenging op haar besluit terug te komen. Zijn deze drie weken ook verstreken dan is haar adoptietoestemming onherroepelijk. Vele agencies wachten dan ook met het voor adoptie plaatsen van het kind totdat deze tijdslimiet van totaal één maand verstreken is.

De ongehuwde moeder weet niet naar welke mensen haar kind gaat, evenmin worden de adoptie-ouders ingelicht over de herkomst van het kind. De kans dat over en weer dus contact met elkaar gezocht kan worden, is hierdoor zo goed als uitgesloten. Een enkele ongehuwde moeder vraagt de m.w. hierna nog wel eens hoe of haar kind het maakt, maar de zekerheid dat de agency al haar best gedaan heeft om een zo goed mogelijk en passend tehuis voor haar kind te vinden, geeft hen rust en houvast. Een zeer klein percentage betreurt haar genomen beslissing — wat deze dan ook geweest is — maar aangezien dit artikel over adoptie handelt en niet in de eerste plaats over de ongehuwde moeder, kan ik daar nu niet dieper op in gaan.

We komen nu dus toe aan de eventuele adoptie-ouders. Wil men een kind (of meerdere) adopteren, dan dient men hiertoe een verzoek in bij de plaatselijke C.A.S. Na verloop van tijd (dat ligt er maar aan hoe druk de m.w.'s zijn, er is helaas een enorm tekort aan opgeleide krachten) wordt het verzoek in behandeling genomen, en het eerste gesprek tussen het echtpaar en de m.w. vindt plaats, terwijl nog talloze andere volgen.

Het allereerste wat een m.w. wil weten is wáárom men een kind wil adopteren. Voor buitenstaanders lijkt deze vraag makkelijk te beantwoorden. Natuurlijk willen ze graag een kind omdat ze zelf geen kinderen (meer) kunnen krijgen en veel van kinderen houden. Maar zo simpel ligt de zaak lang niet altijd. Het ware motief van het echtpaar kan n.l. diep verborgen zijn en het is de taak van de m.w. om dit motief naar de oppervlakte te brengen, en met hen door te spreken. Het kan zijn dat men een meisje wil adopteren omdat men al 4 jongens heeft, ofschoon de vrouw zelf meer kinderen zou kunnen krijgen, maar niet het risico wil lopen om weer een zoon op de wereld te brengen. Ook heb ik het eens meegemaakt dat een moeder verzocht een kind te adopteren omdat ze er zo'n hekel aan had om zelf zwanger te zijn. Een ander echtpaar voelde zich door hun kinderloosheid minderwaardig en

(Vervolg op pag. 2)

ADOPTIE

(Vervolg van pag. 1)

hoopte dit met een aangenomen kind te kunnen overkomen. Anderen geloofden dat een baby in staat zou zijn om hun wankel huwelijk een steviger basis te geven. Zij begrepen niet dat kinderhandjes niet bij machte zijn om losgeslagen huwelijksbanden weer aan te knopen. Daar is meer voor nodig. Zo zijn er talloze motieven, die de plaats innemen **van het** enig juiste motief, n.l.: Liefde voor kinderen en het verlangen om hun een gelukkig tehuis te geven. Door gelukkig te willen maken, wordt men zelf ook gelukkig. Dit geldt dubbel sterk in adoptie.

Maar de m.w. wil meer weten over het echtpaar. Hun huwelijksleven is o.a. zeer belangrijk. Als huwelijkspartners als kat en hond leven of finaal langs elkaar heen, of geïnteresseerd zijn in een derde, etc. dan hoeft het geen betoog dat deze mensen een kind weinig geluk te bieden hebben. Karakter, levensopvatting, leeftijd, opvoeding, gezondheid, financiële situatie enz. spelen allen een grote rol in het adoptie-onderzoek. Mensen die slecht met anderen overweg kunnen, die haatdragend zijn, onvolwassen in hun handelingen, afgunstig, die zich ophouden in verkeerde milieus, aan de drank of aan verdovende middelen verslaafd zijn, die niet in staat zijn om moeilijkheden het hoofd te kunnen bieden, enz. enz. zullen niet gemakkelijk via een C.A.S. een kind aan hun zorgen toevertrouwd krijgen. Niemand behoeft rijk te zijn om een kind te kunnen aannemen, maar men moet wel werkwillig en werklustig zijn en in staat het kind het nodige te geven. Iemand die weinig bezit, kan zich toch rijk voelen en daardoor **veel aan een** kind meegeven. Anderzijds is het zeer wel mogelijk dat mensen die er warmpjes bij zitten, innerlijk arm zijn, waardoor een kind zou verkommeren. Wat de leeftijd betreft: Als het echtpaar boven de 40 jaar is kan het, althans in Ontario, geen babies meer adopteren, maar wel oudere kinderen. Kinderen hebben allereerst ouders nodig en geen grootouders. Men moet minstens 25 jaar oud zijn alvorens men een adoptie-verzoek kan indienen en 5 jaar of langer getrouwd, tenzij het medisch vast staat dat het huwelijk van de aanvragers kinderloos zal blijven.

Ik heb nog niets over de religie gezegd. De Child Welfare Act of Ontario bepaalt dat R.K. echtparen geen Protestantse kinderen kunnen adopteren en omgekeerd. Dit lijkt juist en is het in zekere zin ook wel. Het trieste alleen is dat door deze bepaling vele kinderen van een goed tehuis verstoken blijven. Er zijn n.l. meer R.K. kinderen dan R.K. adoptie-ouders en meer Protestantse adoptietehuizen dan kinderen. Een andere bepaling is dat de adoptie-ouders bij een kerkgenootschap aangesloten moeten zijn. De ene agency neemt dit nauwgezetter dan de andere, maar het is mogelijk dat een echtpaar, die bij geen enkele kerk behoort, om deze reden een kind geweigerd wordt. De predikant of priester van hun kerk wordt dan ook altijd verzocht zijn visie te geven over deze adoptie-ouders-in-spé.

De m.w. stelt ook prijs op een verklaring van de huisarts van het echtpaar dat er medisch gezien geen enkel bezwaar bestaat dat deze mensen een kind aannemen. Het spreekt vanzelf dat een slechte gezondheid van een of beide partners geen aanbeveling voor adoptie is.

(Wordt vervolgd.)

Annual Meeting

of

SALEM CHRISTIAN SANITARIUM ASSOCIATION INC.

Saturday, March 30, 1963, 2.00 p.m.

Rehoboth Chr. Ref. Church Toronto

(Burnamthorpe Rd., West of Highway 27, North of Highway 5)

Speaker: Dr. A. HOOGENRAAD of Brockville.

Everyone is cordially invited to attend.

A. Vandermaas, president.
J. VanHarmelen, secretary.

De Chr. Drama Club "Inter Amicos" van St. Catharines

hoopt op te voeren een blijspel in 3 bedrijven, getiteld:

"Rapalje over de vloer"

op D.V. Zaterdag 23 Maart 1963

in de

ST. CATHARINES COLLEGIATE AUDITORIUM,
Catharine Street, St. Catharines, Ont.

Kaarten aan de zaal. Toegangsprijs $1.00, studenten 50¢.

Zaal open 7.30, aanvang 8 uur.

MINISTERIE VAN BURGERSCHAP en IMMIGRATIE

Een goed begrip van het Immigratiebeleid van de Federale Regering is van het grootste belang voor alle Canadezen. De volgende aanhalingen uit enkele van mijn kortgeleden gehouden toespraken spreken voor zichzelf:

"Ik heb mijzelf een voorstander genoemd van expansie in het immigratiebeleid. Dit land heeft een grotere bevolking nodig om haar nationale mogelijkheden te verwezenlijken."

"Canada moet een veel grotere bevolking hebben en immigratie moet in deze bevolkingsaanwas een voorname factor zijn."

"Ik ben ervan overtuigd dat het in Canada binnen leiden van behoorlijk geselecteerde en geprepareerde immigranten resulteert in een positieve, rechtstreekse en onmiddellijke stimulant voor de economische vooruitgang van het land."

"De fundamentele taak van elke Minister van Immigratie is het in stand houden van een eerlijke, onpartijdige en niet-discriminerende administratie, samengaande met een warm en sympathiek begrip voor de vitale menselijke problemen."

"Onze cultuur is en moet altijd veelzijdig zijn . . . rijker door de gevarieerdheid van haar samenstelling. Hierom is het dat aan de volledige ontplooiing van ons volksbestaan bijgedragen dient te worden door *alle* Canadezen — welke ook hun afkomst of geschiedenis moge zijn."

"De complete ontplooiing van een Canadese identiteit, van onze nationale cultuur moet voortkomen uit het geheel van de beste tradities van *alle* Canadezen."

R. A. BELL
Minister van Burgerschap en Immigratie

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Please inform us immediately of any change in your address.

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

④

Via Konya (Iconium) naar Ankara

Na ons bezoek aan de ruïnes van Antiochië hopen we in enkele uren in Konya te zijn, dat de Turkse naam is voor Iconium. Het weer blijft zonnig en de reis verloopt prettig en vlot. Onderweg stoppen we voor een Chai (thee). We komen veel paarden en wagens tegen, die alle hoog opgeladen zijn met takkebossen. De vrouwen zitten er heerlijk bij te slapen, terwijl de paarden hun weg vervolgen. Misschien is dit de wintervoorraad voor de kachel of andere stookgelegenheid die ze hebben. De mensen leven hier in zo'n grote armoede, dat wij daar geen denkbeeld van kunnen vormen.

In de buurt van Iconium wordt het landschap weer doods en kleurloos. De hutten op en tegen de heuvels, zijn pas te onderscheiden wanneer we er vlak langs rijden. Dichtbij de stad zijn de buitenwijken omgeven door een heuvelrug. Wanneer we deze gepasseerd zijn bevinden we ons in een groene vallei en zien we de minaretten boven de boomtoppen uitsteken. De nu achter ons liggende bergen steken blauwachtig af tegen de hemel en de frisse kleuren om ons heen, doen ons de bruine dorheid van het laatste gedeelte der reis vergeten.

Er wordt wel eens een vergelijking gemaakt tussen het oude Iconium en Damascus. Beide steden waren handelscentra en lagen hoog boven de zeespiegel. De vlakke velden werden rijkelijk van water voorzien, dat van de omringende bergen afstroomde.

Momenteel heeft de stad ongeveer 65.000 inwoners en is gelegen in het Anatolisch plateau, dat vroeger de provincie Galatië was. Het Iconium zoals Paulus en Barnabas het gekend hebben, bestaat niet meer. Toen in de elfde eeuw de Seljuk Sultans aan de regering kwamen, is de stad, wat oude schoonheid betreft, zeer sterk achteruit gegaan. Geen bouwwerk of iets dat tot de vroegere tijden behoorde, werd hersteld of opgebouwd.

Nog een korte tijd hebben de kruisvaarders de stad bezet, toen zij in 1097 op doortocht waren naar de heilige plaatsen.

De grote weg, die vanaf het Zuiden Konya (Iconium) binnenkomt, voert door een armelijke fabriekswijk en de lemen huizen fleuren de omgeving niet op. In dit stadsdeel gaan de vrouwen zwaar gesluierd en keuren ons geen blik waardig. In rijen staan zij bij de fonteinen om er hun kruiken van terra cotta met water te vullen. Velen dragen deze op hun hoofd of schouder, weer naar huis toe. De wijde broeken slobberen onelegant om hun benen. Hetzelfde beeld als in de dorpen voltrekt zich ook hier aan ons oog. De De vrouwen hurkend in de opening van hun verblijven of tegen de muur, rokend en pratend. Een enkele zit te spinnen of te breien, maar dat behoort tot de uitzonderingen. De meeste zijstraten in deze wijk zijn modderpoelen, waar de kippen in rondpikken en de kinderen trachten te spelen.

Naar deze stad trokken Paulus en Barnabas, nadat zij uit Antiochië hadden moeten vluchten, waar joden een vervolging tegen hen inzetten. Hoewel ze ook hier een grote schare mensen trokken, trachtten de joden het voorbeeld van hun landgenoten te volgen en "prikkelden en verbitterden de zielen der heidenen tegen de broeders", zo staat er in Hand. 14:2. Toch verbleven de apostelen geruime tijd in Iconium, een teken dus dat er ook een rustiger periode voor hen was. Echter moesten zij later ook weer onder oproer en dreigementen de wijk nemen en gingen naar Lycaonië, Lystre en Derbe (Hand. 14:6). Deze plaatsen hebben we helaas niet meer kunnen bezoeken.

Bij het verlaten der stad komen we door een zelfde soort fabriekswijk als waardoor we binnengekomen zijn. Hier vandaan ligt de grote weg naar Ankara voor ons. Vanuit het verkwikkende groen rijden we weer op een kale vlakte aan, waar de grauwe bergen ons in de opkomende avondschemer aangapen. Het beeld verandert even wanneer we zelf alweer in de schaduw der achter ons liggende bergen rijden en de avondzon haar rode stralen voor ons uitzendt. Het verwarmt het panorama en zet de heuvels in een purperen gloed. De dorpen met hun modderhutten zijn voor het merendeel al in rust. Als het duister helemaal gevallen is, zien we hier en daar een petroleumlampje voor de ramen.

Het wegdek is goed, maar voorzichtig rijden is geboden, want in dit vroege avonduur keren veel boeren van hun arbeid naar huis. Met ossenwagens of paarden ervoor gespannen, sjokken ze voort en de wagens zijn noch van licht, noch van een reflector voorzien. Wat we aan auto's tegenkomen zijn autobussen of vrachtwagens, die de lange tochten 's nachts ondernemen. We weten dat we een zoutmeer zullen passeren, maar kunnen daarvan in het duister niets meer ontdekken.

Het is al bijna tien uur als we de Turkse hoofdstad Ankara binnenrijden. Een hotel is gauw gevonden en om een beetje op adem te komen, gaan we eerst nog wat in de lounge zitten en laten het geheel van deze reis nog even aan onze gedachten vorbijgaan.

Een prachtige tocht ligt achter ons en we hebben rondgedwaald daar waar Paulus gearbeid heeft en waar de eerste Christelijke gemeenten zijn opgebloeid.

Het meest ontroerende voor ons was de dorre troosteloosheid te zien van het gebied, waar eens het welvarende Laodicaea geweest is. Laodicea, waarover de Goddelijke vloek werd uitgesproken, omdat het noch koud, noch heet, maar lauw was.

Is het misschien aan de lauwheid van deze gemeente te wijten dat de Christelijke kerk van heden niet meer beschikt over een brief van Paulus aan de Laodicenzen?

Dat deze brief er geweest is weten we, als we in onze bijbel het laatste hoofdstuk van Colossenzen naslaan. Dan valt het ons op dat Paulus aan het eind daarvan aan deze gemeente schrijft:

"En wanneer deze brief bij U is voorgelezen, zorgt dan dat hij ook in de gemeente te Laodicea voorgelezen wordt en dat ook gij dien van Laodicaea U laat voorlezen."

De brief aan Colosse is een deel der Heilige Schrift geworden; de brief van Laodicaea is niet meer.

De troosteloosheid van het eens welvarende Laodicaea.

Mannen-praat

•

WAT DENKT U HIERVAN?

Verschillende mensen hebben in deze rubriek al het een en ander over de mannenvereniging gezegd. Wij krijgen er langzamerhand een beeld van. En het tekent zich af dat de M.V. nu eenmaal geen nummer 1 is in onze gemeenten.

Toch verschillen onze gemeenten percentsgewijs in ledental. Door werkomstandigheden is dit de derde gemeente waar wij wonen en voor mij de derde M.V. die ik bezoek. De eerste gemeente van ongeveer 100 gezinnen had een M.V. van ongeveer 10 tot 12 vaste leden en ook zo'n aantal losse leden. U weet wel, mannen die 1 of 2 keer per jaar komen. Zo'n gemeente had dus ongeveer 13% als lid van de M.V.

De tweede gemeente had zo'n 50 gezinnen. Ongeveer 8 mannen die geregeld naar de M.V. kwamen en ook zo'n aantal losse leden. Deze gemeente had dus ongeveer 18% lidmaatschap. Het vorige jaar waren er maar 5 leden (10%) en de M.V. heeft niet gewerkt dat seizoen. Dank zij herderlijke zorg zijn ze dit jaar weer begonnen, het aantal leden weet ik niet.

Hier in Toronto met ongeveer 230 gezinnen, hebben wij 10 tot 12 vaste leden en ook zo'n aantal losse. Dat is ongeveer 6% van de gemeente.

Nu kunnen wij hier verschillende vragen gaan stellen. Is de ene gemeente er meer geschikt voor dan de andere? Is het aantal leden van de M.V., zo'n 10 tot 12, een mooi aantal voor een goede bespreking? Voelen leden zich overbodig als men daar met 30 of 40 mensen zit, wat percentsgewijs in Toronto best mogelijk is? Hebben wij teveel Hollands en te weinig Engels? Zijn wij werkelijk het slag mensen die veel praten en weinig doen? Voor mijzelf geloof ik dat niet, al die mensen die ik heb leren kennen, zijn mannen die ook wel daden kunnen doen. Het is wel merkwaardig dat alle drie M.V.'s waar ik geweest ben voor ongeveer ⅓ of ¼ uit kerkeraadsleden bestond.

Wel zijn wij tot de conclusie gekomen dat een kleine verandering hier en daar geen schade doet. Maar wat? Nu zou ik een paar voorstellen willen doen, die nu niet bepaald een omwenteling behoeven te betekenen, maar misschien een verbetering. Allereerst de gemeenten waar men zo te zeggen van de grond af moet beginnen of erg in nood is voor meer leden. Zij zouden een lijst met vragen op kunnen stellen, afdrukken en bij de kerk uitgeven. De vragen kunnen b.v. zijn: Denkt U, als lid van de kerk, dat U lid behoort te zijn van een M.V.? Welke taal zou U het liefst hebben op de M.V.? Welke avond en wat tijd komt het U het beste uit? Is transportatie een belemmering om naar de M.V. te gaan? Zoudt U wel op de M.V. komen als U geen inleiding behoefde te maken? Kunt U een reden opgeven waarom U niet naar de M.V. gaat? Een ieder zou hier vragen aan toe kunnen voegen. Vooral als plaatselijke moeilijkheden van andere aard zijn. Dan na een week of veertien dagen kan men de ingevulde lijsten weer inzamelen. Dit neemt natuurlijk tijd in beslag, maar met een beetje georganiseerd werken kan een hoop gedaan worden.

Een ander voorstel is iets heel anders. Het betreft het uitwisselen van inleiders in naburige gemeenten. Als een broeder een inleiding heeft op de M.V., dan zou hij die ook gerust weer kunnen houden bij een buurman M.V. Het kan voor de tweede keer zelfs nog beter zijn, als hij het een beetje bijwerkt. Ik vind altijd dat ik een betere kijk krijg op mijn eigen inleiding als het eenmaal in bespreking is geweest. Je leert van de medebroeders veel. En als je dat dan weer bijwerkt in je inleiding, dan wordt het een goed stuk om mee naar een naburige M.V. te gaan. Een ieder die met zijn inleiding wel naar een andere M.V. wil gaan, laat dit weten aan de secretaris. Deze gaat een lijst vormen van inleidingen die beschikbaar zijn voor "uitzending". Andere secretarissen kunnen zo'n lijst aanvragen bij hun collega en zo zou het geregeld kunnen worden dat er af en toe iemand komt van een andere M.V. De inleider krijgt misschien zijn reiskosten vergoed, doch dit ligt natuurlijk ook weer aan plaatselijke omstandigheden. Iedere M.V. die voor dit voorstel is kan met een beetje werk hier een verandering krijgen in wat misschien nu eentonig wordt.

De derde gedachte is er op gericht, dat wij niet alleen praten maar ook daden doen. Er zou een taak opgegeven moeten worden aan ieder lid van de M.V. De taken die er te doen vallen, en geschikt zijn voor mannen, zijn deze: Eens per seizoen een nieuw lid aanbrengen voor de M.V. Of iemand opgeven als abonnee voor Calvinist-Contact, The Banner of De Wachter. Iemand als lid opgeven van de C.L.A., de Christelijke schoolvereniging, de Christelijke Highschool of de A.R.S.S.

De grootste taak is misschien wel, om zelf lid te worden. Hier is een grote taak voor een man. En ik dank dat wij het prestige van de M.V. verhogen, indien wij mannenwerk gaan doen. Want dan moet je een man zijn, om lid te worden, of te zijn van een M.V.

Broeders, wat U ook gaat doen, bedenk: U doet het voor de Heere.

Scarboro, Ont.

Geo. Boneschansker.

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(19)

Toen gingen ze bidden. En Randall verbaasde zich opnieuw. De driehonderd draaiden zich om en zegen neer op hun knieën. De houding die men bij het gebed aanneemt is niet van essentieel belang. De geestelijke houding is belangrijk en die hangt niet noodzakelijk samen met omgeving of lichamelijke houding; maar er is iets onvergetelijks in de aanblik van een massa jonge mensen die allen neerknielen.

De gebeden waren kort, spontaan, ernstig en concreet. Er waren geen griezelige stiltes tussen zoals vroeger toen hij nog een jongen was thuis. Dit was een geheel nieuwe belevenis. Deze jonge mensen spraken eerbiedig, maar vrijmoedig en liefdevol tot een ongeziene Heer. Je zou bijna denken dat Hij ook aanwezig was. En zij dachten klaarblijkeljik dat Hij hier was. Het was alsof een menigte gewone mensen zich bogen voor een genadig souverein en om beurten spraken sommigen Zijne Hoogheid toe, de noden en behoeften van de gehele knielende groep voor Zijn aandacht brengend, Hem dankend voor Zijn goedheid.

Craig sloot de periode van gebed af; het had niet meer dan een kwartier geduurd.

Na afloop van de bijeenkomst dankte Craig hem nog weer voor zijn medewerking, en Randall zei hem, dat hij nu echt naar een godsdienstige toespraak had geluisterd. En dat was meer dan een grapje.

Die avond zat hij in zijn stoel en trachtte de verwarde draad van zijn gedachten en gevoelens te ontrafelen. Een studieboek lag open op zijn knie, maar zijn ogen volgden het patroon in het karpet.

Dit had hij niet verwacht toen hij naar Wharton ging om Fay Thurston te zoeken. Hij had niet kunnen denken dat hij beïnvloed zou worden door deze godsdienstige sfeer. Godsdienst had hem voor altijd ontnuchterd, die humbug. Hij was niet godsdienstig aangelegd, dat was het. En toch, waarom voelde hij zich dan schuldig onder het getuigenis van anderen? Waarom hield hij van hun zingen? Waarom maakte Craig's toespraakje hem zo verdraaid onbehagelijk? Het was vreemd, maar deze bijeenkomst had hem iets gedaan. Hij zou nooit dezelfde D. Randall MacRae kunnen zijn na deze avond. Een van beide, hij zou zich mettertijd moeten overgeven aan die ongeziene Persoonlijkheid, deze Jezus waar ze het altijd over hadden, of hij zou Hem de rug toe moeten draaien en zich pantseren tegen deze aantrekkingskracht.

Plotseling was hij wakker geworden uit zijn houding van onverschilligheid tegenover Godsdienst. Hij was geconfronteerd met een Persoonlijkheid, die jonge levens in zijn greep hield en hen veranderde. Hier was geen ruimte voor onverschilligheid. Deze Jezus eiste aandacht. Er werd een beslissing van hem gevraagd. Wat zou het zijn? Het was allemaal zo verward.

Och, maar het was toch eigenlijk allemaal onzin, humbug. Het klonk mooi. En het hielp ook wel, soms; maar deze mensen hadden Tom Payne niet gelezen of Ingsersoll, of Voltaire, en Hume, en Shelley. Ze kenden Renan's "Het leven van Jezus" niet of H. G. Well's "Historisch Overzicht". Ze geloofden nog steeds dat deze sprookjes werkelijk gebeurd waren. Ze dachten echt dat Jezus wonderen gedaan had, en dat hij uit de doden was opgestaan. Het was idioot hoe ze dat nog konden denken in deze eeuw van de rede, deze eeuw waarin de wetenschap had bewezen dat wonderen niet kunnen plaats vinden. Tenzij er vandaag wonderen gebeuren, zijn ze nooit gebeurd. Ze komen vandaag niet voor en daarom zijn ze nooit voorgekomen. Het klonk logisch en toch, er was iets niet in de haak met deze gevolgtrekking. Het uitgangspunt deugde niet.

Twee uur lang worstelde hij met het probleem en toen schudde hij het met een lachje van zich af.

"Het is mij te diep," geeuwde hij en begon zich uit te kleden voor de nacht. "Hoe dan ook, de lui hier zijn fanatiekelingen."

Onbewust had hij zijn beslissing genomen. Een beslissing tegen Jezus van Nazareth. Het verhardingsproces was begonnen. Hij had een diepe indruk weggelachen.

Het hoogtepunt van het voetbalseizoen kwam vroeger dan anders dit jaar. De wedstrijd tegen North Central was de derde op het programma. Ze vond plaats op een dag midden in October, een ideale voetbaldag met een heldere lucht en een fris windje. De autobus met spelers vertrok omstreeks de middag, nagejuicht door een enthousiaste schare studenten, die spoedig op eigen gelegenheid de tocht zouden maken om de wedstrijd bij te wonen.

Jarenlang waren North Central en Wharton elkaars verbitterde tegenstanders geweest. Dat de plaatsen zo dicht bij elkaar lagen droeg waarschijnlijk nog bij tot de diepgewortelde gevoelens, die niet alleen de studenten maar de gehele bevolking golden. Wharton was het provinciale middelpunt geworden, en dat was een eer die North Central voor zichzelf opeiste. Het waren deze prestigekwesties, die elk jaar weer opnieuw uitgevochten werden als de voetbalteams van de beide plaatsen elkaar ontmoetten.

Gedurende een lange reeks van jaren had Wharton het onderspit moeten delven, niettegenstaande hun felle inspanning voor een overwinning. Telkens weer had het er op geleken dat ze zouden winnen, maar altijd keerden de kansen tegen hen op het laatste nippertje. Vorig jaar hadden ze met één punt verloren. Het scheen echter dat juist deze omstandigheid de Wharton spelers eerder aanvuurde tot nog groter inspanning dan dat ze hen de moed benam. Eens zouden ze moeten winnen en elk jaar weer bonden ze de strijd aan met de gespannen verwachtig: dit jaar is het onze beurt.

Het optimisme was nooit sterker geweest dan nu, want nooit tevoren waren de kansen zozeer in het voordeel van Wharton geweest, met aanvoerder Bruce die z'n laatste serie speelde en Randall MacRae, een beroemdheid van Princeton, als assistent coach.

"Versla North Central" hadden de aanplakbiljetten geschreeuwd vanaf elke lantaarnpaal en straathoek. Nu gingen ze het proberen.

Het is uiterst merkwaardig hoe zulk enthousiasme wordt aangewakkerd. Vrijdagsmorgens waren er nog zo'n vijftig studenten geweest die met geen mogelijkheid de wedstrijd bij konden wonen. Maar veertig van die groep hadden Zaterdagmorgen besloten dat ze gingen, ook al zou het hen hun baantje kosten en ook al zouden ze de hele zeven mijl moeten lopen. En sommigen van hen moesten lopen. De rest reisde in trucks en bussen, in auto's, op fietsen en op motoren. Er werd verteld van een groepje die met paard en wagen zouden gaan maar geen paard konden vinden. In elk geval heel Wharton liep uit om de wedstrijd bij te wonen die dag.

Toen ze het veld optrokken onder de vrolijke tonen van marsmuziek werden ze verwelkomd door een sportief spreekkoor:

Hallo — Wharton!
Hallo — Wharton!
Hallo — Wharton!
Wharton — Hallo!

Een electrisch geladen spanning hing in de lucht toen de Oranje-blauwen van Wharton hun posities innamen. North Central's team was er al en hield zich onledig met het schijnbaar doelloos heen en weer trappen van ballen.

In de kleedkamer had Griffith zijn mannen voor het laatst toegesproken: "...Ik heb alles gezegd wat er te zeggen valt, jongens. We moeten deze wedstrijd winnen en jullie weten het. Dat betekent dat ieder zich tot het alleruiterste inspant, elke seconde, tot het laatste fluitje toe. En denk er aan, als Wharton vecht, dan wordt er fair gestreden. De wind is Noordwest, Hunter, denk daar aan bij het uittrappen. Als je tegen de wind inspeelt houd de bal laag. Dat is alles. Bruce, wil jij nog iets zeggen?"

Randall zag hem overeind komen en hij voelde bewondering voor deze kerel. Hij sprak met een ernstige vastberadenheid, en toch was er iets tragisch in de klank van zijn stem: "Dit is mijn laatste wedstrijd tegen North Central, jongens. Ik geef alles wat ik heb en kan. Als jullie dat ook doen zullen we winnen. En nou vooruit maar."

Op het veld kreeg Wharton eerst gelegenheid zich even los te spelen. Dan groepten ze samen met gebogen hoofden en de armen om elkaars schouders geslagen, een minuut lang waarin het gejuich verstomde uit eerbied. Randall zat aan de kant met Griffith en hij vergeleek dit beeld met zijn ervaringen van vorige jaren. Zestigduizend toeschouwers woonden de wedstrijden bij waarin hij placht te spelen, beroemde muziekcorpsen speelden, en vliegtuigen dreunden door de lucht; massa's verslaggevers en fotografen en een radio-uitzending die het spel op de voet volgde. En over het hele land waren er nu tonelen te zien als dit, waar kleine plaatsen elkaar bevochten zonder ook maar een gedachte aan die beroemde teams te wijden, of het moest zijn tijdens de rust.

"Maar goed beschouwd," dacht hij, "was ik beter dan Bruce alleen maar omdat ik de publiciteit kreeg, omdat ik in een beter team speelde?"

(Wordt vervolgd.)

door Tjits Veenstra

Gistermiddag heb ik de Nederlandse film "De Overval" gezien. Hij heeft als onderwerp de kraak van het huis van bewaring te Leeuwarden, waar destijds zonder één schot te lossen, tientallen verzetsstrijders zijn bevrijd. Het is een goede film, reëel, niet sentimenteel, niet griezelig. Ik hoop dat u hem ook nog eens in Canada zult zien. Hij is eind vorig jaar in première gegaan en deze week wordt de miljoenste bezoeker verwacht. Toch heeft het verhaal me meer aangegrepen dan me lief was. Ten slotte ken ik Leeuwarden en ik ken het huis van bewaring. Het waren allemaal bekende plekjes voor me en het was net of het opeens weer oorlog was. De middagvoorstelling werd vooral bijgewoond door scholieren, verkoopstertjes — de winkels zijn hier in Zeist dinsdagmiddag veel gesloten — en bejaarden. Voor de jongeren was de film meer een spannend verhaal, ik geloof niet dat ze zich realiseerden dat het echt was gebeurd en dat hun ouders deze tijd hebben beleefd.

Zaterdagmorgen heb ik een vriendin naar Schiphol gebracht. Ze was zes maanden met verlof in ons land geweest en keerde nu terug naar Curaçao. Ze vond het hier erg koud. Schiphol is een heerlijk oord. Je drinkt, terwijl je op je vliegtuig wacht, koffie in het restaurant en kijkt daar uit over de start- en landingsbanen. Ieder kwartier stijgt of daalt er wel een vliegtuig en vanuit de luidspreker boven je hoofd prevelt een juffrouw onafgebroken: Willen de passagiers voor New Delhi, of New York of Tokio of waar ook ter wereld, zich naar hun vliegtuig begeven? Ze begeven zich daar in plaats van dat ze lopen. Wat is de wereld dan klein. En van de crisis in de K.L.M. is op Schiphol echt niets te merken. De DC straalvliegtuigen staan er trots naast elkaar te blinken in de zon. Het vliegtuig naar Curaçao kwam, toen het aan het eind van de startbaan was gekomen, nog even terug naar het platform, misschien had de piloot vergeten een brief te posten.

De winter duurt hier nog steeds. Gisteravond vertelde het K.N.M.I. dat een nieuw hogedrukgebied boven Finland het oude had vervangen en dat er in het weertype voorlopig geen verandering kwam. De Enkhuizer Almanak kon toch wel eens gelijk krijgen met zijn datum van 20 maart als einde van de vorstperiode. De temperatuur is op Eelde deze week —19 C. geweest, de koudste nacht van dit seizoen. Overdag is het stralend weer, dan schijnt de zon. De Herenlaan is niet geruimd, er liggen allemaal vieze zwarte sneeuwhopen en de riolering is bevroren. Overdag, als de zon fel schijnt, kun je er pootjebaden en 's avonds om tien uur schaatsenrijden.

De nieuwste sport in ons land is: autorijden op het IJselmeer. Er is al twee maal een rally georganiseerd, van Enkhuizen naar Staveren en van Enkhuizen naar Urk. De auto's mogen er echter alleen op komen, als de tocht door de politie is georganiseerd, want het ijs is niet betrouwbaar, doordat de gemalen om het meer heen op volle kracht draaien. Er zijn al een paar maal auto's doorgezakt, zondag nog een tractor. De bestuurder kon er nog juist op tijd afspringen. Zijn voertuig zit op 8 meter diepte en het ijs sloot er zich meteen weer keurig netjes overheen. Natuurlijk zijn er automobilisten die zich toch op het IJsselmeer wagen. De politie patrouilleert er boven met vliegtuigen, zo laag dat ze de nummers kunnen noteren. De bestuurders krijgen prompt een bekeuring thuis, of ze worden aangehouden, als ze van het ijs de oever oprijden. 't Zal wel een flinke boete worden, want vliegtuigbenzine is duur.

Het aanzien van het Damrak te Amsterdam is totaal veranderd. De beurs van Berlage staat er nog. Maar schuin tegenover die beurs stond de zaak van C. en A. die eveneens door Berlage is gebouwd. In de nacht van 15 op 16 februari is dit gebouw door brand totaal verwoest. Drie jongemannen uit de Jordaan kwamen die nacht om kwart voor drie uit een revue. Toen ze C. en A. passeerden, ontdekten ze een vreemde gloed en zagen ze door de ramen vlammen ergens midden in het gebouw. Ze holden naar een bar die nog open was en wilden de politie bellen. Een bediende meende eerst dat ze een grapje maakten, maar twee van hen hielden aan de derde holde door naar een brandmelder. Toen ze hun waarschuwing door hadden gegeven, gingen ze naar het politiebureau aan de Warmoesstraat om te vertellen wat ze hadden gezien, maar daar zeiden ze: Vertel je verhaal maar aan de krant. Ook de agenten in een politieauto op straat wilden niet naar hen luisteren. Daarna zijn ze inderdaad naar de krant gegaan, wat de politie achteraf helemaal niet leuk vond. Ondertussen was de brandweer met groot materiaal naar het Damrak en de Nieuwe Dijk gereden. Eerst kon men nog in het gebouw komen, maar op de eerste verdieping sloegen de vlammen al door de zolders en spoedig vrat het vuur dwars door het gebouw heen en kwam zowel van achteren als van voren door de ramen. Er was geen redden meer aan. De brandweer beperkte zich dan ook tot de bescherming van de omringende huizen. Er was eerst te weinig water, maar een waterkanon lukte het om dwars door het ijs te breken en tot het Centraal Station te varen, vandaar uit werden slangen uitgerold tot aan de brand, 600 meter ver. De dienst Bescherming Bevolking werd gealarmeerd en hield wacht op het paleis op de Dam, want de vonken vlogen er over het dak, vooral veel brandende stukjes textiel. De bewoners van de omringende huizen werden geëvacueerd, twee modemagazijnen op de Nieuwe Dijk ontruimd. Om acht uur 's morgens was men de brand meester, maar de nablussing duurde de hele dag nog. Her verkeer op Damrak en Nieuwe Dijk werd omgelegd, want er was gevaar voor instorting. Pas zondagmorgen mochten de trams weer langs de beurs rijden. De directie van C en A hield zitting in Krasnapolsky, het personeel kreeg een vrije dag. Zondag zijn er drommen mensen naar het Damrak getrokken om naar het verbrande gebouw te kijken. De schade bedraagt 15 miljoen gulden. C. en A. heeft de drie jongens die de brand hebben ontdekt in nieuwe kleren gestoken, ze hebben dezelfde kleur overhemd, das en pak gekozen, als herinnering.

Men schat dat er gedurende deze winter al voor 50 tot 60 miljoen gulden in ons land is opgebrand, dat is meer dan anders in een geheel jaar. De verkeersschade is 30 tot 50% hoger dan normaal.

Op de Westerschelde is op 25 februari een grote scheepsramp gebeurd. Een Britse en een Panamese tanker, beide vol olie, zijn er op elkaar gebotst en in brand gevlogen. Vijf seconden na de botsing vloog de Panamees al in brand en stond binnen 5 minuten in lichter laaie. De bemanning bestond uit Italianen. Ze hadden geen tijd om een reddingboot neer te laten, meestal niet eens om een zwemvest aan te doen, maar zijn pardoes in het ijskoude water gesprongen. Gelukkig was er een Nederlands bergingsvaartuig vlakbij bezig een Fins vrachtschip te ruimen. De sleepboot die er bij hoorde en het schip zelf gingen er meteen op af. Ze konden 28 man uit het water vissen en voeren tot enkele meter voor de vlammen — de brandende olie stroomde over het water — een is verdronken en tien worden er vermist, waaronder de kapitein. De geredden werden in het dorpshuis van Rilland Bath ondergebracht, de bewoners zorgden voor droge kleren, koffie, soep en cognac, de militairen voor bedden en beddegoed. De bemanning van de Engelse tanker is zelf begonnen met het blussen van de brand van hun schip, 19 van de 42 bemanningsleden moesten daar van boord worden gehaald, maar het schip is op eigen kracht naar Antwerpen gevaren. De grote vaart op de Schelde is urenlang gestremd geweest, een andere supertanker die voor de brandende schepen uit moest wijken, is aan de grond gelopen.

De Maasdam van de Holland Amerika-Lijn is in Bremerhaven op twee wrakken gelopen. Het schip had 50 genodigden aan boord en maakte de eerste reis van een nieuwe lijndienst Bremerhaven—New York. In Bremerhaven zou de dienst feestelijk worden ingewijd met speeches van de burgemeesters en een concert van de Koninklijke Mariniers Kapel. Het ongeluk gebeurde 's morgens tegen de tijd van opstaan. De opvarenden voelden een geweldige schok, het schip lag daarna muurvast en de waterdichte schotten vielen met donderend geweld dicht. Enige tijd later begon de Maasdam slagzij te maken. Deze werd zo erg, dat iedereen in de reddingsboten moest. Na een uurtje varen werden ze door de loodsboot opgepikt. De meesten vonden het wel een leuk, maar erg koud avontuur. De feestelijkheden zijn niet door gegaan, behalve het concert van de Marinierskapel. De schade is aanzienlijk. De Maasdam moet een hele tijd het dok in, de Duitsers gaan nu eindelijk eens denken over het opruimen van de wrakken.

Zevenentwintig Ghanese studenten zijn van Bulgarije naar ons land gevlucht. Ze werden in Bulgarije uitgescholden voor "zwarte apen", werden er lastig gevallen op straat en in restaurants, belemmerd in hun bewegingsvrijheid, mochten er niet demonstreren en toen alle Afrikaanse studenten zich wilden verenigen in één bond, werd dit verboden en werd het bestuur uitgewezen. Ze mogen in ons land verder studeren. Alle Afrikaanse studenten willen Bulgarije verlaten, er zijn er ook naar andere landen uitgeweken. Ze moeten echter zelf hun terugreis betalen en ze hebben geen geld.

Er is in ons land veel deining over een tweede televisie-net. Hiervoor zal ook reclame worden uitgezonden. Er zijn zes gegadigden. Eén er van is de Televisie Nederland, waarvan burgemeester mr. G. E. van Walsum van Rotterdam voorzitter is. De Televisie Reclame (TER) moet in opdracht van de TVN de reclame verzorgen. Het is gebleken dat de grootkapitalist Zwolsman er de man achter de schermen is en alles in het geheim heeft voorbereid. De dagbladen en de middenstanders voelen zich nu bedreigd en de eerste gegadigde de OTEM voelt zich genomen. Hoe het af zal lopen weet niemand. De regering krijgt er een aardig kluifje aan.

Het Koninklijk Militair Invalidenhuis Bronbeek heeft zijn honderdjarig bestaan gevierd. Prinses Margriet is er te gast geweest. De veteranen die er worden verpleegd zijn bijna allen van lichting 1890, sommigen hebben koning Willem III persoonlijk gekend. Het zijn oud KNIL-soldaten, ze dragen nog steeds het uniform. Twee bewoners, één van 72 jaar en één van 77 jaar zijn ter ere van het jubileum bevorderd tot korporaal titulair.

Het Nederlands-Duitse verdrag, dat de schadevergoeding van Duitsland aan onze nazi-slachtoffers en de grenscorrecties van de vrede 1945 regelt, is met veel aarzeling goedgekeurd.

De Keukenhof gaat 28 maart open. Men is benieuwd wat er straks onder de sneeuw vandaan zal komen.

In Meppel is de kluis van de gemeente opengebroken en f 35.000 gestolen, van de dader(s) ontbreekt ieder spoor.

DE SCHEEPSRAMP OP DE WESTERSCHELDE

Foto boven: Twee vrouwen, die de ramp aan boord van het tankschip "Miraflores" hebben overleefd, overmand door emotie in het dorpshuis van Rilland Bath. Foto onder: Overlevenden komen op verhaal in het dorpshuis van Rilland Bath. Enige schepelingen zijn gehuld in dekens.

NOG 1,9 MILJOEN VERMISTEN

Naar *Der Gärtner* bericht werden in het afgelopen jaar 29.574 vermisten uit de Tweede Wereldoorlog in de Bondsrepubliek en in West-Berlijn dood verklaard. In het register van Dahlem voor doodverklaringen steeg daardoor het getal van hen die dood verklaard zijn sinds het begin van de oorlog tot 684.000 namen. Nog steeds is het lot van bijna 1,2 miljoen Duitse soldaten uit de Tweede Wereldoorlog onbekend en bovendien worden nog bijna 700.000 burgers vermist. Gedurende 1962 werden 211 namen uit het register afgevoerd omdat de personen die spoorloos verdwenen waren weer opdoken.

In totaal werden tot dusver 5.526 verklaringen van overlijden weer ingetrokken. (ICN)

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

De laatste weken ontving ik weer verscheidene brieven uit Uw kring, plus een pakje "home-made" artikelen, als voorbeeld van wat een ijverige vrouwenvereniging kan doen voor de zending. Alle schrijfsters en schrijvers vast mijn hartelijke dank voor hun belangstelling! Uw opmerkingen en vragen zullen een plaatsje vinden in deze rubriek. Maar niet nu, we hebben onze handen al vol aan de brief van een lezeres uit Alberta.

Als U deze brief leest, zult U vermoedelijk net als ik gaan denken aan dat berichtje over de herdenkingsdienst voor Koningin Wilhelmina, die gehouden werd te Bunschoten-Spakenburg en mislukte, voornamelijk door de kerkelijke verdeeldheid. Tendentieus of niet, ik vond het maar een triest verhaal. Hoe kan men zich druk maken over standpunten, wanneer het tijd is om samen een vorstin te gedenken, die zo oprecht een christen was als Wilhelmina? "Christ avant tout" was haar levensleus. Maar zelfs het heerlijke getuigenis van haar ter aarde bestelling moet voor de kerkgangers van dit dorp wel verloren zijn gegaan. Ja, zo'n berichtje kan vele vragen oproepen! Het is om deze reden, dat ik de brief van Mrs. V., een lid van de Reformed Church, in Uw bijzondere attentie aanbeveel. Leest U mee?

"Er is iets, dat mij vaak en lang bezig houdt. Ineens dacht ik: waarom zou ik het niet onder de Schemerlamp brengen? Dit is het, wat ik op het oog heb. Vorige maand hielden wij een rouw-bijzettingsdienst in verband met het overlijden van Prinses Wilhelmina. Het was een gezamenlijke dienst met Geref., Hervormd, Art. 31 en Chr. Geref. Dit is mooi en het moest vaker kunnen, om niet te spreken van "zo moest het altijd zijn" en niet alleen met bijzondere gelegenheden.

Er waren vier personen, die een aandeel in deze dienst hadden, schriftlezing, gebed, rede of prediking, van elk kerkgenootschap één, afgewisseld door oud-vaderlandse liederen. Prachtig, zult U zeggen. Inderdaad! Maar nu komt het, wat mij altijd zo'n pijn doet en wat mij zo vaak en lang bezig houdt. De laatste spreker was een predikant van de Reformed Church. Aan het einde van deze dienst gaf hij het Wilhelmus op. Daarop mochten (moesten?!) wij vertrekken, schrik niet: zonder dat de zegen uitgesproken werd. Achter mij zat een jonge man, hij zei: Geen zegen? en daarna: Nee, geen zegen vanavond. Saskia, het was of ik een emmer koud water over m'n hoofd kreeg, m.a.w. of ik de duivel hoorde schateren. Het heeft mij altijd bezeerd, maar deze avond deed voor mij de deur dicht. Het was voor mij een BEDORVEN AVOND.

Nu kunt U zich afvragen of deze predikant misschien "vrijzinnig" was en daarom de zegen niet mocht uitspreken. Ik kan U dit zeggen: als deze dominee morgen een kansel beklom in een van onze kerken, dan zou U niet weten of hij Christian Reformed dan wel Reformed was. Dus dat kan het niet zijn! **Maar wat is het dan wel?** Als een reformatorisch predikant geen zegen kan uitspreken over andere reformatorische chistenen, die toch allen dezelfde belijdenis hebben, wat heeft zo'n dienst dan voor zin? Dan is het show en buitenkant en anders niets! Verder, wat heeft het dan voor zin om er zelfs maar over te denken — laat staan spreken — dat we allemaal nog weer eens onder één dak Gods Woord horen verkondigen?

Ik schrijf dit alles aan U, Saskia, met de vraag erbij: hoe denkt U hier nu over? Of beter, ik bedoel eigenlijk: wat zou God denken van deze eigengereide gespletenheid? Ik weet niet welke woorden ik kiezen moet, één ding, volgens mij is het een gruwel in God's ogen. Het kan niet anders! **Wanneer gaan wij met ons allen smeken om vergeving?** Of moeten wij eerst gestraft worden voordat we eindelijk met elkaar kunnen knielen en hoofden buigen om de zegen des Heren te ontvangen? Wat is het eigenlijk, God's zegen, of de zegen van de Chr. Reformed, Reformed, Old Reformed, Canadian Reformed, Free Christian Reformed Church, of hoe die reformatorische kerk dan ook heten mag? Hebt U een antwoord op mijn vragen? Saskia, denk niet, dat ik opstandig ben, alleen ik ben in-bedroefd . . ."

Tot zover onze lezeres. Mijn hartelijke dank voor Uw brief, Mrs. V. en voor Uw zegenwensen, die de schrijfster van de Schemerlamp wel bij voortduur en hard nodig heeft. Toen Uw brief binnenkwam, heb ik gezegd: "Heer, geef me nu de wijsheid van Salomo en de liefde van Johannes!" Heel onbescheiden. Een kind, dat voor zijn verjaardag vraagt. Maar je moet toch wel naief zijn, in de goede zin van het woord, om over deze dingen te durven praten, zoals U en ik dat nu gaan doen: over de kerkelijke "fence" heen. Nee, dwars door de "fence", want uit Uw schrijven kan ik opmaken, dat die voor U en mij eigenlijk niet bestaat. Goddank!

Het eerste gedeelte van Uw brief was voor mij een verrassing. Daar houden zo maar vier van onze kerkgenootschappen een gezamenlijke dienst. Het klinkt haast ongelooflijk en het is verheugend. Er blijkt uit, dat de gereformeerden in Uw woonplaats hun oud-landgenoten in B.-S. ver vooruit zijn. Zij bezitten de grootheid van hart om bij een gelegenheid als deze hun standpunten aan de kant te schuiven in een eensgezinde herdenking. Wie zou daar niet blij om zijn?

Maar nu het voorval, waaraan U zulke pijnlijke herinneringen hebt. Eerlijk gezegd: ik zat er een beetje mee, want Uw brief gaf me niet genoeg details om me een indruk te kunnen vormen over de opzet van deze herdenkingsdienst. De vraag rees n.l. onmiddellijk: wat was dit, een kerkdienst, een samenkomst? U schrijft over een rede en over vaderlandse liederen, dat wijst meer in de richting van een samenkomst. Die dus gehouden moet zijn **buiten** de normale diensten van de deelnemende kerken om. Of liet Uw kerk hiervoor een eredienst vervallen, zodat deze samenkomst voor de leden van Uw gemeente — ik denk aan wat de jonge man zei — in de plaats kwam van een avonddienst? Vragen, die ik uit Uw brief niet beantwoorden kan.

Het is voor een buitenstaander riskant om in zo'n geval een oordeel uit te spreken. En wel helemaal, als hij niet met alle details op de hoogte is. Laat het me daarom zó stellen: Pas als U ervan overtuigd bent, dat deze dienst door **alle** deelnemende kerken werd gezien als een eredienst (en dus begon met votum, zegengroet etc.) hebt U werkelijk reden om gekwetst te zijn, omdat Uw predikant de zegen niet mocht uitspreken aan het einde van de dienst. In het andere geval, wanneer het dus een samenkomst was, hebt U aan het voorval te **zwaar getild**. Omdat het dan geen steek uitmaakte wie er eindigde, een andere predikant had dan evenmin de zegen uitgesproken! Ziet U de knoop? Nu kan ik slechts hopen, dat we hiermee de pijn voor U wegnemen, die deze avond **bracht**. Maar wat praat ik? Uw brief **werd** niet zozeer geschreven om wat er die avond gebeurde, maar om wat er **niet gebeurde in de vijftien jaar**, dat U in Canada bent.

Getroffen werd ik door wat U zei: zo moest het altijd zijn en niet alleen bij bijzondere gelegenheden. Mijn lieve lezeres, U bent nog langer in dit land dan ik en weet dus ook, dat het zelfs bij bijzondere gelegenheden niet zo is. (Niet voor niets viel ik haast van m'n stoel, toen ik van deze herdenking hoorde!) Dezelfde, door U opgenoemde kerken kunnen niet eens de bereidheid opbrengen om samen Kerstfeest of Paasfeest of Hervormingsdag te vieren. Is het overlijden van een koningin der Nederlanden een "méér bijzondere" gelegenheid? Het lijkt erop . . . Begrijp me goed: dat deze herdenking kon worden gehouden, vind ik op zichzelf hartverwarmend,maar het is toch wel ver met ons gekomen, als we zo'n aanleiding moeten hebben om iets samen te doen.

In de achter ons liggende jaren heb ik er geen geheim van gemaakt, hoezeer de stug-volgehouden verdeeldheid van onze mensen me verdriet. Het is mijn innig verlangen, dat dit blad zijn naam eer zal aandoen en contact zal brengen tussen calvinisten. Niet alleen op papier, maar ook in de practijk. Wat is het een verbijsterende bezigheid om al die kerkjes van Nederlandse oorsprong uit elkaar te houden! De een is nog "reformder" dan de ander. En dat in zo'n enorm land als Canada, waar ze allen-bij-elkaar nog slechts een klein kerkgenootschap zouden vormen. U vraagt me wat ik over deze toestand denk, Mrs. V., en Uw eerlijke brief verdient een eerlijk antwoord: in mijn opinie is het een versnippering van krachten, nodeloos, nutteloos en vreugdeloos.

Belangrijker dan wat U en ik ervan denken, is wat God ervan denkt. Uw veronderstelling is, naar ik vrees, maar al te correct. Er is onder ons verdeeldheid, waarvoor geen excuus bestaat, of niet langer bestaat: een gruwel in Zijn ogen. De moeilijkheid is, dat het verlangen naar toenadering zo gering is, **over de hele linie**. Ook in de kerk, waartoe ik behoor, en in de Uwe, bij de orthodox-hervormden, Mrs. V. Dit heeft me de ervaring van m'n Canadese jaren nadrukkelijk aan het verstand gebracht. Indien er ooit nog eens een prijs uitgereikt wordt voor zelfgenoegzaamheid en zelfverheerlijking, dan wordt het onder ons een zware concurrentie, geloof dat. Inplaats dat we elkaar tot een hand en een voet zijn, kijken we elkander hier, althans wat het kerkelijk leven betreft, met de rug nog niet aan. Ai zie hoe goed, hoe lieflijk is 't.

SASKIA.

Noot van de redactie:

Terwille van de plaatsruimte moeten wij dit artikel hier onderbreken. In ons volgend nummer hopen wij Saskia opnieuw onder de schemerlamp te ontmoeten.

Boylen's Beschuldiging

Velen onzer lezers zullen wel vernomen hebben van de inbraak, die gepleegd is in het huis van de mijn-magnaat M. J. Boylen in Toronto. Mr. Boylen was met zijn vrouw op vacantie in Florida en van die gelegenheid hebben misdadigers gebruik gemaakt voor zo'n slordige 400.000 dollar aan juwelen te stelen. De zoon van Mr. Boylen, die op het moment van de inbraak thuis was, is door de dieven neergeslagen.

Het is volkomen begrijpelijk, dat de eigenaar over deze inbraak danig in de war was. Minder begrijpelijk is echter, dat hij dadelijk aan immigranten dacht als mogelijk daders. Toegegeven, dat hij zich niet geheel van zijn woorden was bewust toen hij schrok van het gebeurde, is het toch tekenend, dat dit het eerste in zijn gedachten kwam. Zo'n brutale inbraak, waarbij bovendien nog zijn zoon wordt gewond, **moet** het werk zijn van immigranten. Volgens Mr. Boylen kunnen hier geboren Canadezen zoiets niet doen.

Mr. Boylen heeft dit niet alleen gedacht, hij heeft het bovendien nog wereldkundig gemaakt, door zijn gevoelens tegenover de pers te uiten. Daar is dadelijk een storm van verontwaardiging en van ontkenning over opgestoken. Immigratie-autoriteiten hebben met cijfers bewezen, dat immigranten juist een zeer geringe rol spelen wanneer het op misdaad aankomt. Over de laatste jaren is het percentage nog geen tien procent. Het ligt dus meer voor de hand, dat de daders wel in Canada geboren Canadezen zijn.

Tegen deze cijfers kon Mr. Boylen niet op en hij heeft dan ook zijn excuus gemaakt.

Toch is zijn uitspraak tekenend. Het is niet alleen dom, om zoiets te zeggen, al is het dan in een moment van opwinding. Het laat zien, dat in Mr. Boylen's gedachten — en waarschijnlijk in veler gedachten — immigranten op een lagere trap van beschaving staan dan Canadezen. Gelukkig dat wij nog een Dominion Bureau of Statistics hebben, hetwelk aantoont dat de feiten anders zijn.

Toch zou het interessant zijn te weten, waar zulk een gedachtengang uit voortkomt. Dat kunnen de statistieken niet vertellen. Maar het is minstens even belangrijk om dit te weten. Het is prachtig als de overheid dadelijk gereed is om met feiten aan te tonen, dat een bewering als die van Mr. Boylen dom en grievend is. Het zou nog mooier zijn, indien de overheid tevens de aandacht schonk aan de verkeerde gedachtengang, die aan zulk een bewering ten grondslag ligt.

Vierde Kruiswoord

Nu, met ontzetting zie ik aan
Hoe God U alle troost ontneemt.
Zelfs 't licht wordt van Uw nood vervreemd
In duister moet Ge onder gaan,
Verlaten, gans verloren
Voor 't dond'ren van Gods toornen.
O Heer, Uw grote nood
Maakt dat 'k zou willen vluchten,
Ver van Uw pijn en zuchten
En strijd met hel en dood.
Maar Heer, m'n voeten blijven staan,
Ik kan niet gaan.

Dan vraag ik in dit dood'lijk uur:
Heer, met Uw goddelijk geduld,
Hoelang, hoelang nog deze schuld,
En ondergang en oordeelsvuur?
En door het aak'lig duister
Hoor ik Uw zacht gefluister:
Kent Gij de Schriften niet?
Eer Abram was geboren,
Ja, eeuwig van te voren
En eeuwig daarna, draag 'k 't verdriet
Van Mijn beminden, door dit branden
Rein in Gods handen.

O God, mijn God, laat hels demonen
Dan nu mijn ziel, als U benauwen.
Ze kunnen U en mij niet houden,
De hel kan ons niet overstromen.
Want wat nog nooit gebeurd'
Gebeurt nu: Gij verscheurt
Hels macht, en roept Uw Vader . . . .
Herrijzend uit 't domein
Van duivelen. En rein
Komt Gij, Gods Zoon, Hem nader . . . .
De macht van Satan is gezwicht.
Nu wordt 't weer licht.

C. Speyer

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements $ 3.00
Marriage and anniversaries $ 4.00
Notifications of death $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord we announce the birth of our son

BRUCE KEVIN

Mr. and Mrs. Henry Mulder.

A brother to:
John.
Doug.
Richard.
Eddy & Freddy.
Cathy.

Essex, Ont.
March 3, 1963.

With thanks unto God we wish to announce the safe arrival of our son

RANDALL ROY

Mr. & Mrs. Raymond A. Spoelstra.

March 7th, 1963.
577 Waterloo St.
Hamilton, Ont.

D.V. 22 Maart 1963 hopen onze geliefde ouders

C. DE MOOY
en
G. DE MOOY—BLOEMENDAAL

hun 35-jarige echtvereniging te gedenken.

Dat ze nog vele jaren voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Newcastle:
D. de Mooy.
G. de Mooy—Veleke.
N. de Mooy.
Oegstgeest, Holland:
B. de Mooy.
Newtonville:
W. Veleke—de Mooy.
J. Veleke.
Orono:
D. Naniga—de Mooy.
W. Naniga.
Cees.
Leo.

Orono, Ont., R.R. 1.

Plotseling nam God tot Zich ons geliefd kleinzoontje en neefje

CHRISTOPHER PAUL KAPTEYN,

op de jeugdige leeftijd van zes maanden.

3 Maart 1963.

"Hij zal in Zijn arm de lammeren vergaderen en ze in Zijn schoot dragen."

De bedroefde grootouders:
Mr. & Mrs. A. Benschop, Little Britain, Ont.

De bedroefde ooms en tantes:
L. van Valen
I. van Valen—Benschop, Dubbeldam (Holland).
George Zekveld
D. Zekveld—Benschop, Cannington, Ont.
Robert Dijkstra
J. Dijkstra—Benschop, Bowmanville, Ont.
L. Benschop
A. Benschop—Kwantes, Little Britain, Ont.
Arie Zekveld
M. Zekveld—Benschop, Bowmanville, Ont.
Adriana Benschop
John Struyk (verloofde), Bowmanville, Ont.
Shirley Benschop, Little Britain, Ont.

On Sunday, March 3, 1963 suddenly and unexpectedly the Lord took unto Himself our dearly beloved son and brother

CHRISTOPHER PAUL,
age 6 months.

"He shall gather the lambs with his arm, and carry them in His bosom."
Isaiah 40:11.

C. Kapteyn.
J. Kapteyn—Benschop.
Peter.
Adrian.

9 Hill Street.
Hamilton, Ont.

Na een geduldig gedragen lijden is in haar Heer en Heiland ontslapen onze geliefde vrouw, moeder, grootmoeder, overgrootmoeder,

AAFKE DIJKSTRA—DAMSTRA,

Edmonton, Alta.:
G. Dijkstra.
Edmonton, Alta.:
E. Groot—Dijkstra.
P. Groot.
Vancouver, B.C.:
J. Dijkstra.
J. Dijkstra—Glas.
Brachton, Ont.:
G. Vriend—Dijkstra.
P. Vriend.
Waterdown, Ont.:
J. Dijkstra.
J. Dijkstra—Kooy.
Mount Hope, Ont.:
J. Snieder—Dijkstra.
C. Snieder.
North Surrey, B.C.:
A. Dijkstra—Dijkstra.
W. Dijkstra.
Edmonton, Alta.:
G. Dijkstra.
G. Dijkstra—Trompetter.
Philadelphia, U.S.A.:
J. Dijkstra.
M. Dijkstra—Herema.
Edmonton, Alta.:
T. Antuma—Dijkstra.
S. Antuma.
36 kleinkinderen en 1 achterkleinkind.

28 Februari 1963.
9850 - 149 Street.
Edmonton, Alta.

De teraardebestelling heeft plaats gehad op 4 Maart 1963.

Op 28 Februari nam de Here tot Zich ons oud-lid

MRS. AAFKE DIJKSTRA,

op de leeftijd van 70 jaar.

"Zalig zijn de doden, die in de Here sterven."
Openb. 14:13.

Vrouwenver.
"Onze Roeping".

Jasper Place, Alberta.

---

375 Acre Dairy farm met melkcontract

2 Goede huizen, van alle gemakken voorzien. 3 Barns, één met barn-cleaner, voor stalling van al het melkvee. In een andere barn zijn alle droge koeien en het jongvee. De derde barn kan gebruikt worden voor varkens. 3 Tractors, ploegen, baler, combine, enz. enz. De machinerie is in goede conditie. Het is kleigrond. 115 acre geploegd voor oats en corn. Meer dan 100 stuks vee (Holstein). Goed melkcontract bij een beste fabriek in Hamilton. Vraagprijs voor farm met alles inbegrepen $100.000.—. Down $25.000.—. Aflossing te regelen. Farm 4 mijl van Chr. Ref. Church.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

REPOSSESSED AND DEMONSTRATORS

7 Freezers, bedroom suites, washers, refrigerators and electric ranges, diningroom suites, kitchen sets, chesterfields and other household furniture and appliances.

Hamilton Movers, 129 John St. S., Hamilton, Ont. Call: 527-2795.

Hamilton Movers is owned and operated by: Mrs. I. Baikie and Martin Slager. For better moving call Martin.

JONGEMAN

22 jaar, biedt zich aan voor werk aan een groente- of fruitfarm. Inwonend. Brieven onder no. 1576, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

POSITION WANTED

Married man, knowing all farmwork, small family. Please write under number 1577, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

BURNHAMTHORPE RD. - HWY. 27. Close to Rehoboth Christian Ref. Church. Many houses for prices as low as $15,000.00 with $2,000 down or less. Modern 6 room bungalows for less than rent. Call me for pictures.

THISTLETOWN - $16,900 full price. A beautiful home really priced to sell. Can be seen anytime. This is the house you have been looking for. Large L-shaped living-dining area, family kitchen, 3 large bedrooms, finished recreation room. Aluminum storms and screens, attached garage, very desirable area. Close to both school and shopping plaza.

TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL AREA - Low priced homes with reasonable down payments. These houses may not cost you as much as the rent you are now paying. Call me for pictures and descriptions.

John Struik
CH 1-5205 or CH 7-3998

SPECIALIST IN GOOD DEALS ONLY. For ALL your Real Estate transactions, residential, commercial, appraisals, arranging down payments, or mortgages, etc. 24-hour service. I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE.

James B. Gilbert
REAL ESTATE
MEMBERS OF THE TORONTO REAL ESTATE BOARD

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860.

Imported by: VAN's Imp. Ltd.,
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont

THE CHILDREN'S BIBLE
by ANNE DE VRIES
Regular price $4.95,
now $3.50
Order from
HOMBURG'S
GOOD LITERATURE & RECORD CENTRE
1033 St. Patrick Street
Victoria, B.C.

Looking for a Farm?

We have one of the largest farm listings in Western Ontario. Clinton and the Listowel area. Priced from $4,500 to $100,000. Some with milk contracts. Many farms are located close to Chr. Ref. Church and School.

JOHN BOSVELD
REAL ESTATE BROKER
Box 353 Meaford Ph. 428

Salesmen:
C. BURUMA,
R.R. 1, Clinton. Ph. HU 2-3287.
F. C. VAN EYL,
R.R. 1, Gorrie, Ont.
CARL BOYD, Meaford, Ont.

Wanted:

YOUNG MAN

16-30 yrs. of age, to work on Dairy farm. J. Voskamp, R.R. # 1, Atwood, Ont. Tel. 356-2361.

GENEESKRUIDEN

volgens recepten der beroemdste natuurgeneeskundigen als Dr. Gehrmann, Dr. Haig, Dr. Ootmar, Dr. Wolff, KUHNE, Kneipp zijn gegar. onschad. en leveren ons reeds 37 jaren de prachtigste resultaten ook in schijnbaar hopeloze gevallen. Vererger Uw toestand niet door allerlei vergiften te slikken, doch meldt ons Uw ziekte en klachten.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

"Question 7"
by Robert A. E. Lee.
An outstanding Christian novel for teenagers.
Price $3.10.
CHRISTIAN BOOK CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N.
Hamilton, Ont. JA 2-1234

More subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

HOLLAND
IS GEZELLIG EN EUROPA IS MOOI!

Wij verzorgen Uw reis naar Holland en ook tochten vanuit Holland, o.a. 10 dagen naar Zwitserland voor $78.00, speciale 10-daagse jeugdreis voor personen van 18 t.m. 30 jaar voor $ 60.00. — Vraag ons uitvoerig programma voor Europa.

ER IS ALTIJD WEL WAT VOOR U BIJ.

Koops Travel Service

HET GROOTSTE NEDERLANDSE REISBUREAU IN CANADA

543 BRANT STREET, BURLINGTON, ONT.

Open Donderdags en Vrijdags tot 9 uur; Zaterdags tot 6 uur.

Burlington NE 4-1813 — Dag en nacht bereikbaar — Toronto WA 2-6413

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Sioux Centre, Iowa (U.S.A.), Dr. P. G. Schrotenboer te St. Catharines, Ont.

te Welland Junction, Ont., J. Geuzenbroek te Barrie, Ont.

Tweetal

te Fruitland, Ont., Dr. P. G. Schrotenboer te St. Catharines, Ont., en J. Vriend te Simcoe, Ont.

Aangenomen

naar Dundas, Ont., J. Nutma te Acton, Ont.

REV. A. RUMPH

Rev. A. Rumph heeft toestemming van de Chr. Ref. Church van Fruitland, Ont. ontvangen voor verdere studie aan een universiteit. Rev. Rumph zal aan de kerk van Fruitland verbonden blijven als associate pastor. Men zal echter een andere predikant beroepen, waarvoor een tweetal is gemaakt, zoals hierboven vermeld.

A Toronto District Christian High School

All those who came home from the meeting of February 26th, which was reported last week in our paper, realized that a highly important decision had been taken. The Board will start grades 9 and 10 next September.

This fact should stay in our hearts and minds, having a big place in our prayers and offerings.

Ten years ago, still in the early beginnings of our immigration, some voices were heard saying that if we were willing to start something in the field of education, we first of all should try to get a High School going. It was said that the dangers which threaten the covenant children in High Schools were far greater than the dangers they had to face in the public grade schools. I think that people who talked that way were right.

Several experiences since that time have proven indeed that those people had a clear and sharp insight in the situation.

However, their advice would not be followed, mainly because we, immigrant people, were not ripe at that time to start such a big enterprise, either financially or spiritually.

The need for a Christian High School has gradually grown after a few Christian grade schools have been established. Hamilton gave a wonderful example. Soon after the start there, it was felt that this school could not remain the only one in this part of Ontario.

Now District Toronto has decided to start another one. But just at this moment we should realize what was said many years ago. We should be aware of the absolute necessity of Christian education also on the secondary level. God is clear in this respect in His holy Word and we should listen to Him and pray for grace that we may do His command.

Let us do our utmost that the plans which have been made may be realized in the near future.

We believe that this depends on our heavenly God and Father, for if His blessing is not upon us, all our efforts will be in vain. But at the same time we know that God in the work He performs in the world wishes to make use of His people. We are called by grace unto His service. Therefore there is no doubt that we will bring together the means necessary for the performance of this great plan.

Let us ardently pray that the Lord may grant it and let us faithfully work together in strong faith, remembering Jesus' word, "Said I not unto thee, that, if thou wouldest believe, thou shouldest see the glory of God?"

F. Guillaume.

The TORONTO DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL will be in need of a

PRINCIPAL

Requirements: B.A. degree, preferably experienced as teacher and/or principal.

And a TEACHER for the following subjects: Bible and Church History, Science, Mathematics, Geography, History, English.

Applications to: Mr. S. J. Reinders, 11 Pakenham Drive, Rexdale, Ont.

HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

This fast growing school invites applications from teachers in

English
Science and Mathematics
Languages

Address your letters to the Principal, Rev. W. Van Dyk, % Hamilton District Christian High School, 220 West 3rd St. Hamilton, Ont.

VAN DELFT
Book and Gift Shop

VOOR
BELIJDENISGESCHENKEN:
Bijbels en Psalmboeken,
Dagboeken, Belijdenisteksten,
Luxe Psalter Hymnals.
Hugenotenkruisjes
in zilver en goud,
dasspelden, lapel buttons.
Vraagt prijslijst.
1058 MAIN STREET WEST
HAMILTON, ONT.
Phone JA 8-1932

BARRIE AREA

Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.

Write, wire or phone
AARN KLOOSTERMAN
representing
Harold Forster & Co.
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

FARM MET MELKCONTRACT, VEE EN MACHINES TE KOOP

Deze farm is gelegen aan goede verkeersweg, dicht bij de industriestad Welland. Het land is van uitstekende kwaliteit. 2 Huizen, waarvan er 1 is verhuurd en het andere door de eigenaar zelf wordt bewoond. Dit is een prachtig huis van alle gemakken voorzien.

Flinke barn met stanchions & waterbowls, grote ruimte voor hooi, stro en graan. Prima melkhuis met koelers en andere bijgebouwen. 25 melkkoeien, 5 kalveren en 1 jonge PURE BRED BULL. **Melkcheque ongeveer $ 1,000.— per maand.**

Diesel tractor with front-end loader, prima 7 ft. power mower, manure spreader, 4-section disc, side-delivery rake, seeddrill, 3-furrow plough, hay & grain elevator, rubber-tired wagon, roller, grader blade, harrow, cultivator, hammer-mill, trailer, 2 milk-coolers, milking machines, and so on.

Vraagprijs $63,000.—. Downpayment nader overeen te komen. Hypotheek beschikbaar à 5½% met gemakkelijke afbetalingen. Deze farm moet worden verkocht omdat de eigenaar ziek is en geen opvolger heeft.

Indien gewenst, kunnen wij U helpen met het gedeeltelijk financieren van het downpayment.

K. KRAAY, Real Estate Broker
KANTOOR 13A KING STREET, ST. CATHARINES
Telefoon: MU 5-4245. Huis tel. WE. 4-1813.

DAIRY FARM MET VEE, PRIMA MACHINES EN MELKCONTRACT TE KOOP

Deze 100 acres farm is gelegen aan prima verkeersweg op slechts 2 mijl afstand van de industrie en havenstad Port Colborne. Solide stenen huis, voorzien van 2 badkamers, 4 slaapkamers, ruime keuken, centrale verwarming met gas-furnace, heet en koud stromend water en in prima staat van onderhoud.

Er is een goede barn met stanchions & waterbowls, veel ruimte voor hooi, stro en graan. Nieuw melkhuis met bulk-cooler en andere gebouwen. 19 melkkoeien, 2 helfers, 3 kalveren.

Melk-contract met prima dairy in Port Colborne.

Zeer goede machines zoals: Tractor, hay-baler, disc, 3-furrow plough, side-delivery rake, power mower, manure spreader, seeddrill, roller, hay-elevator, 2 rubber-tired wagons, milking machines, bulk-cooler and so on.

Vraagprijs $ 36,000.—. Gevraagd downpayment $ 13,000.—. Hypotheek beschikbaar à 6%. Open voor offer.

Als U een voordelige farm zoekt en dicht bij de stad wilt wonen, kom deze farm dan eens bezien.

K. KRAAY, Real Estate Broker
13A KING STREET, ST. CATHARINES, ONT.
Tel. WE 4-1813.

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits
•
Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282
•
139 Albert St.
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

Wanted:
ORGANIST
for the Christian Reformed Church of Halifax, N.S.

Will assist in finding employment. Address correspondence to Rev. Harry Mennega, 8 Rosemount Ave. Armdale, N.S.

YEARBOOK 1963
Chr. Ref. Church
BUDGET ENVELOPES
for Church and School
Your address for
☆ Wedding ☆ Bibles ☆ Books ☆ Records ☆ Printing
For Confession of Faith: "FAITH AND ITS PROBLEMS" $1.95
Speelman's Bookhouse and Pro Rege Publ. Co.
10 Golfdown Dr. REXDALE (ONT.) CH 9-6662

CHRISTIAN CC COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Wanted: VIEW OF MAN!

by Rev. Louis Tamminga

Do you know the story of the Cat and the Mouse? Well, this clever cat convinced the mouse that in general mice are strong animals and that cats are much more respectable than old mice had suggested hitherto. Feel the shivers creep up your spine? Indeed, the little mouse didn't survive the reasoning.

The method is as brilliant as it is simple. When a mouse forgets what constitutes a mouse, he becomes an easy prey. When man forgets what constitutes "man", his best defenses cave in.

Satan simply owes it to himself to use this method. And he is bound to apply it especially to young people; they are open for new ideas. Satan values the prey of a young generation very highly.

Let's roam around and see whether we can spot the silent assassin.

Man and Animal

At a youth meeting one high school girl interjected into the discussion the phrase: "the survival of the fittest." I asked her, "Do you think there is such a thing as the survival of the fittest?" She looked at me with surprised eyes: what an ignoramus not to know such a universally accepted thing. She then patiently explained how this has been proven in countless laboratories with countless animals and plants.

Now leaving Darwin's outdated maxim for what it is, there is one striking thing in the girl's thinking I would like to point out: the silent assumption that what holds true for animals, holds true for man. Small wonder indeed. For it seems today that our physical health depends solely on the chemist's numerous cages of mice and rats, and our spiritual welfare on the psychologist's ingenious test with grimacing monkeys. It all seems so obvious. When that monkey hits your head with a coconut, you say: what an intelligent rascal! Man is the most intelligent of all animal species; that's why man in 'man'.

But what if man is totally different after all? It is stated that seventy percent of Europe's unbelieving psychologists have come to the unpleasant conclusion that one of the discoveries of animal behaviour necessarily apply to man. Not only high school students fall for it. A medical doctor told me some time ago that he was of the opinion that man has two basic urges that will outlast all the others: sex and the desire to live. Why? Well, it has been proven with rats. Miserable talk! Poor doctor!

Lord, give us to see man again as the crown of creation. Give us to see that man is radically different from an animal. Give us to see that man was made to be Thy child. Give us to see: THAT MAN IS THE IMAGE OF GOD.

Learning by experience.

One of British Columbia's daily papers carried a series of interviews with teenagers on the subject: Parent-children relationship. One boy had this to say: Young people must be free. So what, if he sometimes stumbles. Let him find out the bad for himself; it's the only way to learn the good. Yes, because how can a man talk about sin if he never sinned himself?

Now this implies a view of man: he is neither good nor bad. Only after contacting both he can make his own judgement, according to his own inborn standards. Thus he arrives at the "good" and may reject the "bad".

But the Bible says: man is evil within, his eye is darkened. To such a darkened man the light of God can only teach what sin in reality is. Man does not find out by experience. Christ speaks condemning words to some people in the Church of Thyatira (Revelation 2:24) who pat themselves on the back saying that they have known "the depths of Satan".

Lord, give us to see: THAT MAN IS A FALLEN BLIND SINNER.

Let the Facts, speak, Reverend!

The local churches in our town received a communication from the representatives of the "Lord's Day Alliance of Canada". This gentleman wanted to speak to the high school students about the meaning of the Lord's Day. He now asked the local ministers to arrange such a meeting. With my Pentecostal colleagues I went to see the High School Principal. But no luck. He very friendly gave us the following explanation: "You see, Reverend, you teach religion in your church (he smiled good-naturedly), but we here in school have the scientific approach (his eyes twinkled). We teach the facets, but we have no unproven presuppositions. Here we only believe what we see, and what we can deduct from facts. So, I am sorry, but I can not allow religion into the school by letting your man speak."

That's the most convenient view of man! Leave your religion at home and take your reason to school. Jew, humanist, christian and Mohammedan form a happy scientific gang. And don't let preachers dare show up in their sacred halls to disturb the peace.

But is man basically only a thinking being? Did his reason enable him to dream up "religion"? Or is it rather the other way around: man created to live with God, and in order that man might do this he was endowed with beautiful gifts, among which also reason. Yes, and believing is seeing.

Lord, give that we may see man again as foremost: A RELIGIOUS BEING.

The weakest spot in the defence is the one that has been lost out of sight.

Where we fail to see man as a totality, God's man . . .

Where we no longer see life around us as a totality, God's world . . .

Where the sharp edges of the teachings of God's Word must give way for general christianity . . .

. . . There, wake up to Satan's method, and do something before it is too late!

Give Us This Day

Give me this day, dear Lord, this day
My daily bread, enough I pray
That I may have the strength to do
The work where Thou hast called me to
And do not give me any more
Than what I would be ready for.

God, my soul too needs nourishment,
It's spiritually so impotent.
Oh, bring to true reality
The flesh and soul's reality;
Flesh cannot live apart from soul,
And spirit must the flesh control.

God, let the "Give Us" as I plead
Lead me to feel my brother's need.
Let mine own petty little cares
Not be the thrust of all my prayers,
But through this spiritual exercise
May I share Heaven's enterprise.

Feed then with food convenient,
Lest we be full and quite content.
Let pride in faith's expedience
Not blind us to obedience.
Empty, we yearn of Thee be fed,
Give us this day our daily bread.

J.V.

CHRISTIAN POLITICS?

by Chas Hoytema

Anyone who takes his political duties and responsibilities seriously, will have to admit that it is not a very easy task of which he will have to acquit himself on April 8. This is evidenced by the fact that time and time again the question is asked as to which political party we are to support in the next federal election. How should I vote as a Christian? How can I as a citizen of this country exercise my franchise in such a way, so that I can be truly satisfied with the selection made by me at the polls?

Several attempts have been made in the past in order to find a satisfactory answer to this problem. Many of us have heard the classic answer most frequently given, Don't vote for the party, but vote for the candidate. Vote for that candidate, who in your opinion can best represent you, as a Christian, in the House of Commons. This would mean that if that candidate were to represent you, he would have to be the best candidate available in your electoral district. This candidate could, however, be a member of anyone of the four political parties which we find in Canada today.

Now let's ask the question again as to which political party we are to support in the next election. If the answer most is that we should not support any specific party, but that we should support capable candidates, then this would mean, that we are supporting all four political parties. This would also mean that under present circumstances we are not able to give any advice when it concerns matters of the greatest importance. We are at a loss when it comes to making a selection from one of the four political parties. It would then almost seem that the only thing we can say is to "vote as you please, but please vote". Everyone would have to agree that this is a very unsatisfactory answer, or rather it is no answer at all.

Having been unable to give a satisfactory answer to the above mentioned problem, we must look for the cause of our inability. Why were we not able to recommend a certain party? Was it because we did not know their individual programs as well as we should, or was it because we could not agree with their views on specific political issues? Many more questions could be asked along this line, but the answer to all of these would be NO. It was not because of what Canada's political parties could offer, but because of what they lacked to offer.

Canada does not have a Christian political party, and therefore we were at a loss as far as giving advice was concerned. It was impossible to make a selection where no selection could be made. Canada does not have a political party with which we could identify ourselves. Not one of Canada's political parties would be willing to subject herself to the Word of God, as we believe is necessary also in the field of politics. Canada's political parties are not Christian political parties, because religion and politics are considered to be two separate items. They forget that a Christian must be doing the will of God in all aspects of his life, which therefore also includes his political life.

Having found the reason for our inability to give any advice concerning the difficult problem as to how we should vote, we must now try to offer a solution to this problem. We know that the most ideal solution to our urgent problem would be to form our own Christian political party. Then we would not have to find an answer for questions such as the one which keeps us busy now. Advocating a Christian political party at this time would be nigh impossible, however, due to the nature of Canada's electoral system. Canada's electoral system is the plurality system. In a plurality system we have single-member districts, which encourage the establishment of two major parties. If we were to organize our own political party at this time, we would most likely never be able to elect a candidate who would share our convictions to the House of Commons. It would mean, however, that if Canada's electoral system could be changed there also would be the opportunity for the establishment of a Christian political party. A second electoral system which is in use in several western democracies is the Proportional Representation system. Under proportional representation all the votes cast for a certain party are totalled and then distributed among the candidates. It is the aim of proportional representation, that all the minority groups as well as the majority should be represented in the legislature in exact proportion to its electoral strength.

As long as Canada remains a nation where the two party system is in effect, we do not have to look for any changes in the electoral system. If Canada, however, continues on the road of breaking with the traditional two-party system as she is doing today, then it might very well be possible that the minority parties will fight for a change in the present electoral system, since it would be to their own advantage. Under a plurality system a certain party whose votes are heavily concentrated in one specific area might lose many more votes in other districts where she might only have a minority of supporters.

If there is the possiblitiy that Canada's electoral system could be changed as a result of the demands made by certain minority parties, then I would say that we should help to break the two-party system monopoly. If Canada's two-party system could be done away with, and instead we would have a multiple party system, then there could be the possibility that the present electoral system would change. This would be in our favor, since we could then organize our own Christian political party with the possibility of having at least one or more candidates in the House of Commons.

If we would again ask the question as to which party we are to support on April 8, then with an eye to the future I would say, why not support either a minority party or an independent candidate. It is true, we probably would not agree with the ideas or platform of either one of these two parties, but then again do we agree with what the Progressive Conservatives or Liberals have to offer? I know that we are in a difficult situation, but couldn't something be done along these lines? For the future it might mean our own Christian political party.

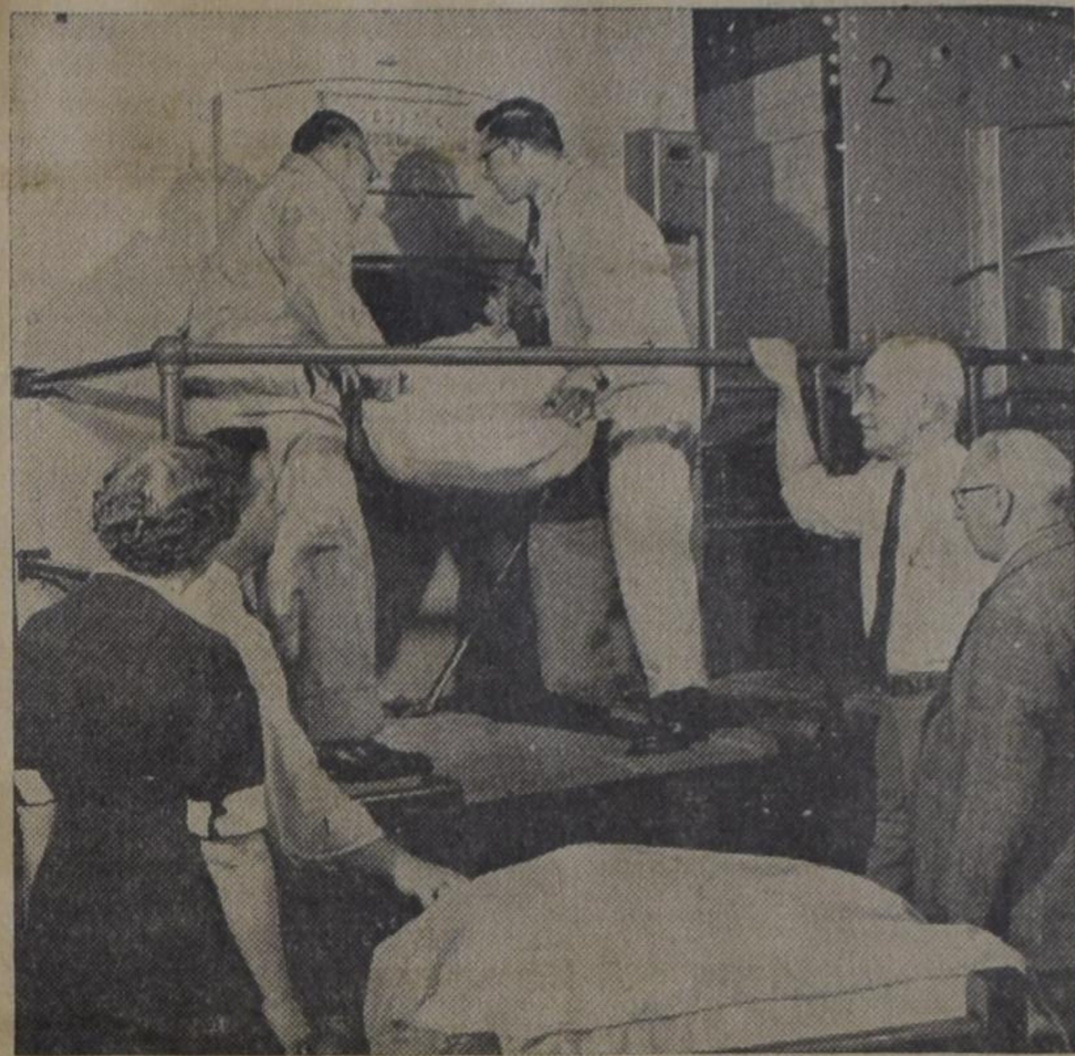
As for the present we must remain aware of the Christian principles concerning political life. Study groups should be formed so that we may constantly be made aware of our duties also in the field of politics. We must always be busy doing the will of God in all spheres of life.

Advocating a Christian political party was rather difficult to do at this time. But to advocate Christian political action in the form of study clubs we must come to see how the Word of God is also related to our political life, and secondly we must be prepared in order to witness.

Will Canada someday have a Christian political party? Let's do our duty and be prepared.

The Story of Canada's Currency

by Vera Fidler

Utmost security surrounds the two daily burnings when an average of 3 million dollars of withdrawn banknotes go up in smoke.

The picture on top of this page shows how crisp bundles of five-dollar bills, signatures added, are put through an electronic note-counting machine.

(Canadian Scene) — Canada's earliest currency was the beaver skin and, to some extent, wampum, made by the Indians from sea shells. Coinage came with French colonization in the 1600's, but shipments were irregular and there was a coinage shortage. This led to the introduction of some odd forms of money, perhaps the most unusual being the playing-card money at one time used in French Canada to pay the troops. The cards were cut into quarters, market for various amounts and signed by the Intendant. Planned as a short-term device, they became so popular that when coins arrived from France, many people refused to redeem the card money and it remained an important part of the currency of French Canada until the fall of Quebec in 1759.

Later, tokens were widely used. Merchants in Upper and Lower Canada issued their tokens for use in trade and when banks were first established, they too used tokens for currency. For many decades the Hudson's Bay North West Companies issued brass tokens representing a trade value in beaver skins.

After the French regime one of the major difficulties was that official money was sterling, but there was little actual currency of this kind. In the 18th century, trade with the West Indies brought the Spanish dollar into wide circulation in Eastern Canada and the United States. Much in demand, its value varried in different places, but was the highest in Halifax. To prevent the dollars from going to the mainland, Prince Edward Island authorities punched out the centres and passed the punched pieces as sillings and the outer rim as $5. Thus mutilated, the coins, known as "holey dollars", were not aceptable elsewhere, so remained in circulation on the island.

When General Brock issued paper "Army Bills" in Spanish dollar denominations to finance the war of 1812, people at first eyed it suspiciously. But they found it so convenient that after the war they demanded that it be continued. When the first bank was established in Montreal in 1817, its first notes were in Spanish dollar denominations.

More and more Canada was leaning toward the dollar rather than the sterling system and in 1853 the first official decimal currency was authorized by the Provinces of Canada Currency Act. In 1558 the first Canadian coins were received from England in denominations of 20¢, 10¢, 5¢, and 1¢. Later a 50¢ coin was minted and the 25¢ piece replaced the 20¢ coin. For 50 years Canadian coins were minted in England. Since January 2, 1908 when the Royal Canadian Mint was opened in Ottawa, all coins have been made there.

Following Confederation, the Bank Act of 1871 laid the foundation for the issue of paper money by banks as well as by the government. This system continued until 1934 when the Bank of Canada was established and given sole responsibility for the issue of paper currency.

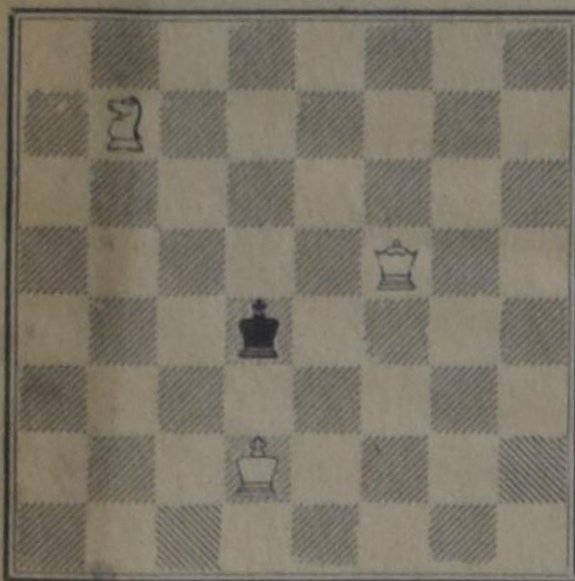
Collectors' items now are gold coins, last minted in 1919, small nickles, oversized pennies, $4 bills and 25¢ paper "shinplasters".

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SECOND MARCH SERIES

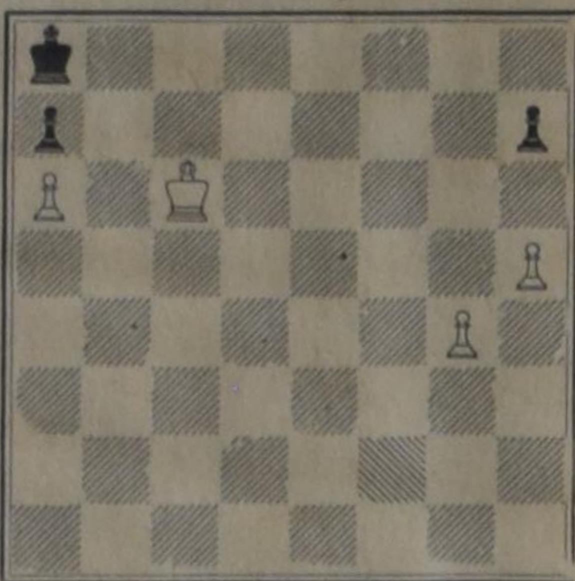
No. 54
Author: H. Terbraak
Black: 1 piece

White: 3 pieces

White to play and mate in 4 moves.
(4 points)

No. 55
Position
Black: 3 pieces

White: 4 pieces

White to play and mate in 5 moves.
(2 points)

NOTES

1. Again the first problem is morre difficult than the second.
2. I would like to hear reactions to problem 54. It is a peculiar one. All variations should be indicated.
3. In a position as given in No. 55 only one solution can be found.
4. The last series of this month will appear in the issue of the 29th.
5. Deadline for all March solutions is the 20th of April.

Spanish Authorities Permit the Re-opening of Ten Protestant Churches

MADRID, Spain (CNS) — Ten Protestant churches in Spain closed by government order have been given permission to open in recent weeks, it is reported here by Jose Cardona Gregori, executive secretary of the Commission for Evangelical Defense.

Another report from Spain told of permission being granted for four new churches to open and observers believe that the government actions reflect the new policy toward Protestants announced recently in the press.

In reporting on the opening of the closed churches, Mr. Gregori noted that he finds among the authorities "an improved disposition to consider the requests of the churches, but there is still no legal ground upon which to base the petitions of evangelicals in Spain, which is our imperitive need."

Observers of the Spanish scene are waiting with anticipation for the publication of the new promised laws giving guarantees to Spain's Protestant minority. On numerous occasions the proposed reforms have been mentioned, but newsmen have been encouraged by an announcement that the Spanish bishops have withdrawn "official" opposition to the reforms.

Confidentially Speaking

PEN-PALL LIST

Dear Con and Ad,

I am an eighteen year old girl from Ontario. I am 5 ft. 9 in height, and have brown hair. I would like to correspond with a boy between the ages 19 and 21 years. I attend the Chr. Ref. Church. I enjoy swimming, reading and outdoor sports. A snapshot would be very much appreciated.

"Waiting patiently"

Send your letter to "Waiting patiently", c/o Con and Ad, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Con Fidential.
Ad. Viser

Dr. P. Y. DE JONG
Dr. R. KOOISTRA
REV. F. GUILLAUME
Dr. P. G. SCHROTENBOER

Timely Topic

The Christian in Politics

II.

Evaluations of Present-Day Situation

A. THE ISSUE BEFORE US

1. During the second world war some socialistic leaders in Europe advocated the idea that matters of defense — for which every free nation must be willing to sacrifice — should never become an issue between political parties. But because of recent developments regarding the defense of our country, precisely this matter has become the issue in the election of April 8th.
2. With regard to the nuclear arms and Canada's commitments in the North American Air Defense Program and the North Atlantic Treaty Organization (NORAD and NATO) Mr. Diefenbaker seemed not to be able to make up his mind. As a result of this indecision he got into trouble with members of his own party and even of his own cabinet, including Mr. D. Harkness, the minister of defense who with others resigned from office; with the United States, which issued a humiliating statement by its State Department, blaming Canada for being inconsistent; and with the combined Opposition parties, which defeated the government by a vote of 142 to 111. Mr. Diefenbaker still defends his position: have the nuclear arms stored in the U.S.A., use them in case of an emergency, continue to train the Canadian forces in the use of these weapons systems, talk things over at the May meeting of NATO for review and clarification, and — finally — have "a consistent decision" made by the Canadian Parliament.
3. Against this rather obscure position Mr. Pearson has advocated a far more positive acceptance of these nuclear arms. In his first election speech in Montreal on February 23rd the leader of the Liberal Party stated:

   "The Atlantic coalition means among other things nuclear weapons for defense as long as the Russian Communist Empire has them for attack . . . We Liberals — and there is a good deal of misunderstanding about this — are against nuclear weapons. We are against all weapons. But until weapons can be abolished, until we have a disarmament agreement, these weapons are necessary for the protection of peace."
4. So far the issue before us seems to be rather simple. However, by voting for a political party we do more than taking a stand with regard to the present defense issue. We also support the rest of that party's program. And as we have seen before, we must investigate also, whether or not the position of a political party with regard to the issue before us, stems from accepted principles and even more whether these principles reflect any real central religious direction, adhered to by the political party under discussion.

B. THE CHRISTIAN AND THE ISSUE BEFORE US

1. Does the Christian have a conviction of his own with regard to the defense of his country? If so, this will help us tremendously in evaluating the existing — confused — political controversy.

The answer to the proposed question is not to be left to the church and much less to the theologians. Whereas the Church has the task to proclaim the Word of God for every sphere of life, nevertheless government and nation have the task to formulate for their own sphere what this Word of God wants us to do in political life and in political matters.

2. Christian politicians are of the opinion that the Government according to the Word of God is the "minister of God", to which the power of the sword has been entrusted (Rom. 13:1-7). With this power the Government is called to maintain justice and to govern the nation to the welfare of the people.

The Christian accepts the authority of the government as an integral part of the office which God gave to the government. Because of the fact that a Christian government will acknowledge such authority as part of its office, such a government will be the best possible safeguard and defender of the freedom and the rights of the people.

In the light of the above principles the inevitable conclusion seems to be that the government also has sword-power in regard to **external** politics. The Christian government will maintain a power of defense, which as well as possible will resist all agressive external violence and which will enable the state to fulfill its task with regard to the international community. At the same time it will be the task of the government to co-operate with other nations for international disarmament upon condition of sufficient and efficient control.

3. This position does not make the Christian a belligerent person, nor does it turn the government into an aggressive conqueror. On the other hand, the Christian politician will, just because of the fact that he is a Christian and knows about the power of sin, be protected against giving in to any superficial optimism which advocates neglect of the defensive task.

C. THE POLITICAL PARTIES AND THE ISSUE BEFORE US

1. **A general survey.**

During these weeks you will not hear any of the campaigning politicians explain their viewpoint and that of their party as we have developed it under B. The reason for this is obvious. Our politicians cannot speak out on certain issues on the basis of principles. They cannot even state their own religious commitment with regard to the issue at stake. Remember the sentence from our previous outline: ". . . political parties do not divide, but unite men of conflicting and contrary principles and ideologies . . ." One politician once said: "We are too bashful to mention religious items in our speeches, we rather confine ourselves to economic aspects." As if the issue before the nation is one of an intrinsically economic nature! As if economic items (which are these?) can be isolated within themselves and can be solved by a kind of mechanism of unbiased reasoning! As if, further, the economic answer would automatically be the right answer!

The unrealistic way in which our political parties have been organized and in which they operate has led to feelings of discomfort and disappointment among many people. To isolate politics from religion brings with it its own punishment. H. E. Runner expresses this as follows: ". . . it is not just a whoring after material possessions that explains the lack of a genuine political life in the West". He also describes the situation as "political malaise", "apathy" and "lack of meaningful choice", quoting a.o. Bertrand Russell who once said that our modern men "cannot discover a single aim to be striven after of a single clear principle that could lead them". (You should read by all means pp. 180-190 of Christian Perspectives 1962, which undoubtedly belong to the most beautiful Runner ever wrote.)

2. What has been said in the foregoing point finds a clear illustration in an editorial in the Globe and Mail, in which we read: "One of the distressing aspects of this election campaign is the number of people who have said that they do not plan to use their franchise (right to vote, author) on April 8. They report that they are desillusioned with all parties. Or that the party for which they might be prevailed to vote cannot form the Government anyway and therefore a vote for it would be lost. Or that the party they might support on other issues is taking the wrong approach to nuclear weapons. . . . An accompanying theme to the chant that "I will not vote" is the chorus that "I am bored with politics"."

The discussion of the political parties one by one with regard to the issue before us, must wait till next week.

QUESTIONS FOR CONSIDERATION AND DISCUSSION

1. **Does this outline under B advocate a separation between Church and State?**
2. Does the Christian State also constitute part of the Kingdom of God?
3. Some churches try to influence governmental legislation by formulating rather detailed decisions on political issues as e.g. the admission of Red China to the United Nations, matters of divorce and re-marriage etc. Are you of the opinion that this is the task of the church in our modern age? Do you think that this practise is related to the fact that the political lack religious direction? Would it also indicate that the Social Gospel concept is still active in Canadian Church life?
4. A Calvinistic political leader in the Netherlands (Dr. J. Zijlstra) said in 1961: "In the world in which we live, (with) this anti-christian totalitarian communism . . . it is perfectly clear that the battle we have to fight is essentially a spiritual one. It is for this reason that the Christian political principles are not strange to the world situation today, even if they would have been so ever before. These principles . . . take position in the present spiritual struggle in the only really decisive way." Can you subscribe to this opinion or do you feel that this is a highly impractical approach?
5. If the issue of the nuclear arms were only an economic one, what would be the solution and would this be the right one?
6. In the editorial of **The Globe and Mail** from which we quoted, we read also: "It is a truism full of truth that the people of a democracy tend to get the kind of government they deserve." How would you evaluate this statement?
7. Try to substantiate your essay with quotations from the election speeches which will be reported in your newspaper.

LITERATURE:

Christian Perspectives 1962, and I also recommend for further study most of the lectures in Christian Perspectives 1961 and 1960.
The Bible and the Life of the Christian.
H. Dooyeweerd: A New Critique of Theoretical Thought, esp. Vol. III.
As to the availability of **Christian Perspectives** and **The Bible and the Life of the Christian**, see the advertisements in this paper.

Number Thirty-three of a Series

WIESKE'S STORY

by Ineke Parlevliet

January 1945

"Then I better pack your belongings, Dick. Be sure that you dress warmly. It will be freezing cold on that truck tomorrow. It's too bad that you have to leave so soon. Write as soon as you are over, Dick and tell Wieske that we still hope she will come with food. Whatever food you can send over, do it, although much will be stolen in the post offices, as usual."

"Mom, shall I pack Dick's clothing?", Rita offered. "After all you should be still in bed." But Mrs. van Dongen would not hear of it. "Tomorrow I can sleep the whole day. I want to enjoy Dick's presence as long as possible."

That night Dick left home a little before seven. By seven o'clock he should have been back in the camp and he preferred to take no risks in bumping into the Germans if they should find it necessary to fetch him. Mr. van Dongen had left, too, for the same reason. He planned to return home permanently as soon as circumstances would permit it.

Mrs. van Dongen and Annelies had gone back to bed. The small children and the de Hoogs were also in bed. The rest was in the livingroom, grouped around a few home-made candles. Several weeks ago they had abandoned the "bike-system" to produce a feeble light. The system was too complicated and too inadequate to satisfy the family in the long run. It was almost 8 o'clock when some one knocked on the back door.

"Who on earth can that be?", Aunt Henny wondered. "It's almost curfew! Perhaps there's something wrong with Dick or . . ." Her husband had already left the room and a few seconds later he came back, pushing a girl into the livingroom.

"Wieske!" Rita shouted delightedly. "Wieske, what a surprise!" She jumped from her chair and kissed her. Wieske did not move. She stood on the same spot where Uncle John had left her; her arms were as limp as those of a ragdoll. Her mouth quivered, but she could not utter a word. Her face was rough from the biting wind and her eyes were red and swollen. Her face expressed such despair and torment that the others were seized with fear.

"Wieske, what happened, tell us what's wrong?" Rita shook her gently. Wieske still did not respond. At this moment Mrs. van Dongen came in. She saw the girl and instantly knew that Wieske was in a state of shock. She put her arms around the girl and started to rub her cold cheeks. "Come, sit with me, Wieske, we have a big surprise for you. Dick is back . . . He came back yesterday."

For the first time there came a spark of life in Wieske's eyes. "Dick," she murmured. "Dick . . .?" Then suddenly she realized where she was. She looked from one to the other. Two big tears started to run down her cheeks. Then she whispered over and over again as if her voice was a cracked record: "They took everything . . . they took everything . . ." Then Wieske fainted and slumped to the floor.

Mrs. van Dongen and her sister put Wieske in Rita's bed. Uncle John walked to the back-yard. When he came back, he looked as if he had been struck. "It's true," he said. "Have a look for yourself. Wieske's bike is standing in the back-yard with a cart fastened to it. An empty cart, that is. Empty . . ." In a sudden flash of anger he banged his fists on the table, knocking one of the candles down. The thick fat oil spread sluggishly over the table, leaving the room almost in total darkness.

"Sorry," said Uncle John, "but those Mofs make my blood boil. Of course they robbed Wieske from all her food . . ."

A moment later his wife came down. "Wieske is conscious again," she reported, "but terribly upset. She had her cart piled with food, but when she came to the Yssel, the Germans pinched every bit of it. She must have had quite an experience. She's in tears now, but I think that's doing her a lot of good. Helen wonders what should be done about Dick. It seems silly to let him go to Friesland now that Wieske's here. Both Dick and Wieske need a stimulant and if they could see each other it would release some of the tension."

"I guess the best thing is to leave it to Dick himself, Henny. But it's past eight now and I would not know how to get in touch with him. All we can do is to go down to Molenaar's house first thing tomorrow morning, but of course he may have left already; it's worth trying anyway."

Wieske did not come down that evening. Mrs. van Dongen had given her a tranquillizer and soon the girl was fast asleep.

"We do get our share of emotions these days," Mrs. van Dongen said, looking tired and defeated. "I should go to bed again." It was a heavy blow for her that her hopes, for a quantity of extra food, had been dashed to the ground. "I'm up against a stone wall." She sighed, when she slowly climbed the stairs.

By ten thirty the house was quiet. Only Uncle John tossed restlessly in his bed. The unhappy, distressed face of his sister-in-law had told its own story. He was now determined that he and his family must go to Drenthe. And the sooner the better. He could not accept the hospitality of his wife's sister any longer. They had to find a way to reach Drenthe. Suddenly Uncle John sat up straight. "Suppose Dick would change his mind about the trip, perhaps he could take his place in Molenaar's truck! But then: How could his wife and children get there? Yet the idea that there might be a solution to the problem, obsessed him completely. If he decided to go — in case Dick did not — he had to act fast. He woke up his wife and told her what was on his mind. "If I just knew of a way to get you and the children there," he said.

"I have been thinking about that, too," his wife answered. "I don't know if my idea will work, but now the churches are busy transporting children from the big cities to the North, perhaps a truck or car could take us as well. After all, our children need food just the same, and they are all under sixteen. I'm quite sure that if this could be arranged, they would let me go with them. I never suggested this before as I certainly did not want to leave without you, but now it's different."

"Let's talk it over with Helen right now, Henny. I hate to wake her up, but on the other hand it would take a heavy load from her shoulders if we left."

Mrs. van Dongen was still awake when her sister knocked at her door. The three of them discussed the plan over and over again and it was finally agreed that Uncle John would try early the next morning to take Dick's place on the truck, if Dick would rather stay home and if, of course, he had not left yet. His wife and children would try to follow as soon as possible with the help of the church. On the stroke of seven Uncle John left the house the next morning with a small suitcase, having said goodbye to his wife and children. The others waited anxiously who would come back: Dick or Uncle John. It was Dick. "Of course I'm not going now that Wieske is here," Dick said. "And Molenaar did not care who went with him. He got father's best suit and that's what he wanted after all. Is Wieske still asleep?" he asked, but as soon as Dick entered her room, she opened her eyes and a happy smile appeared on her face. "Dick, oh Dick, I've missed you so terribly . . ."

Later in the morning was Wieske's turn to relate her experiences. She leaned against Dick on the couch and once in a while she could not control her emotions. "It was the worst and saddest trip I have ever made, and never want to make again," she started. "Father and mother had assembled almost a car load of food for Jenneke's parents and for you. They had gone to friends and relatives and everyone gave them something for us to take along. I had an enormous bag of wheat, two others with potatoes, 2 smaller bags with dried kale and dried beans, two large containers with cooking oil, butter, cheese, eggs, canned fruit and vegetables, sugar, salt, pumpernickel, winter carrots, sausages, lard, I don't know what all. It took Jenneke and myself more than two days to reach Kampen on the Yssel. The heavy load and the miserable condition of our bikes and roads slowed us down considerably. We had strong side wind and had to cope wit snowy, icy roads. But the two first days we were in high spirits. We knew how happy you people would be and, of course, I was anxious to hear more news about Dick. Friends of my parents had given us addresses of people where we could stay overnight on our way. We first planned to cross the Yssel by Zwolle, but we were warned by people, where we slept the second night, not to do that, because Zwolle was heavily guarded, while rumours spread that the Mofs were seizing all the food that one tried to bring to the other side. So Jenneke and I changed our minds and rode on to Kampen. Before we came to the control points, we had asked several people if it was safe to cross. No one was sure, as you could never depend on the Germans. One day they forbade that what they had permitted the previous one, but as most people gave us all good chances to get across with the food, we gave it a try . . ."

(To be continued.)

TEACHERS WANTED

The Duncan Christian School will be in need of a

QUALIFIED TEACHER

for the lower grades for the 1963-1964 schoolyear. All information wanted will gladly be given by the secretary: H. D. Dykema, Box 11, Cowichan Station, B.C.

QUALIFIED TEACHERS

needed to fill expected vacancies in all three departments of grades 1-10. Address: Knox Christian School, Bowmanville, Ontario.

The Thunder Bay Christian School Society, Fort William, Ont., is in need of

A THIRD TEACHER

for the schoolyear 1963-64. Letters of application or information to be sent to the Secr. T. Bakker, Hymers, Ont.

The Brantford Christian School Society, Brantford, Ontario, opens their school September, 1963 and requires

A PRINCIPAL AND A TEACHER

To those applicable please write or phone collect: J. Balyns, 56 Proctor Ave., Brantford, Ontario. Phone: 753-9943.

Dundas Christian School will need

2 TEACHERS

for the 1963-1964 schoolyear. One for the intermediate grades and one for the lower grades. Experience preferred. If interested please contact Mr. J. Stronks, Principal, % Dundas Christian School, R.R. # 2, Dundas, Ont.

Due to increased enrollment the Springdale Christian School Bradford, 30 miles North of Metro Toronto is in need of

TWO TEACHERS

for grades 1 and 2, approx. 25 pupils, and intermediate grades, approx. 25 pupils. Please apply to John Rupke, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

The Calvin Christian School of Trenton is in need of

A TEACHER

for middle grades, by the first of September, 1963. Please contact A. Den Ouden (Secr.), R.R. 5, Trenton, Ont.

HOLLAND MARSH, ONT.

In immediate need of a

QUALIFIED TEACHER

for grades 3-4 for present schoolyear. Also qualified teacher for grades 1-2, and qualified teacher for grades 3-4 for te 1963-64 schoolyear. Please send applications or requests for more information to Mr. R. W. Van Dyke, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

The John Knox Christian School of Woodstock will be in need of

A PRINCIPAL

for our four rooms school, commencing September 1963. Please state experience and qualifications to, S. Visser, 50 Finkle St., Woodstock, Ont.

The Calvin Christian School at Clinton, Ont. invites applications for a

TEACHER

for the lower grades. Experience preferred. Sec.: K. VandenHeuvel, R.R. # 2, Goderich, Ont.

The Jarvis Canadian Christian School will be in need for

TWO TEACHERS

qualified preferred, for the lower grades, 30 and 25 pupils, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

Calvin Memorial Christian School in Ct. Catharines will be in need of a

PRINCIPAL AND TWO TEACHERS

for the schoolyear 1963-1964. One teacher for grade I or other primary grade and one for the intermediate grades. Apply to: A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

Immanuel Christian School of Aylmer is in need of

A TEACHER

for grade one and two. Applications, stating age, qualifications and references may be sent to the principal, Mr. J. Petrusma, R.R. 1, Aylmer, Ont.

The John Knox Memorial Christian School of Fruitland, Ont. needs a

QUALIFIED TEACHER

Please address inquiries or letters of application to John E. Top, Principal, Box 27, Fruitland, Ont.

The Athens Chr. School is in need of a

PRINCIPAL

for the schoolyear '63-'64. Grades 5, 6, 7 and 8. Applications with references may be sent to the Secretary: J. Vander Kloet, R.R. 1, Delta, Ont. Phone Athens 924-2362.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of BRAMPTON, ONT. will be in need of a

VICE-PRINCIPAL

and

TWO TEACHERS

for grade 1B and grade 2. Qualified teachers preferred.

Please send your applications to the secretary T. C. Wendel, P.O. Box 84, Brampton, Ont.

Willowdale Christian School

requires

TWO QUALIFIED TEACHERS

for primary grades. Ability to teach music is recommendable.

Send applications to:

S. Smilde,
367 North Taylor Mills Dr.
Richmond Hill, Ontario.

KINGSTON, ONT.

"Calvin" National Christian School is in need of

1 Principal

2 Teachers

(preferably experienced)

New modern school to be opened in Sept. '63. Kingston is a centrally located city of 50,000, near the 1000 islands and is the home of Queen's University.

Reply, stating age, experience, etc. to Mr. S. Vandermeer, (corresp. secr.), 27 Wolfe St., Kingston, Ont.

The JOHN CALVIN SCHOOL of STRATHROY, ONT. will be in need of

A TEACHER

Male or Female, for the 1963-1964 season.

Please send your letters to the Secretary: J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

The "TIMOTHY CHRISTIAN ELEMENTARY SCHOOL" of BARRIE, ONT., will be in need of

TWO TEACHERS

for the 1963-1964 season. Experienced teachers preferred. Please send all correspondence to the Secr. Bert Schaly, R.R. # 1, Thornton, Ont.

The Calvin Christian School of Hamilton

IS IN NEED OF

2 TEACHERS

FOR GRADE 3 AND 4

Send applications, stating qualifications, to:

Mr. L. Witvoet, 38 Malton Drive, Hamilton, Ont.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL OF BROCKVILLE, ONTARIO is in need of

A TEACHER

for grades 3, 4, and 5. Approximately 35 pupils for the 1963-64 term. Applications to be sent to: Mr. D. Weima, Sec., R.R. 3, Brockville, Ont. Phone DI 2-7298.

Sarnia Christian School, Inc.

The Schoolboard invites

QUALIFIED TEACHERS

who would like to serve on the staff of its school te send their applications stating full particulars to the Principal Mr. A. Hengstman, 764 Murphy, Sarnia, Ont.

Een Nieuwe Generatie

Men behoeft alleen maar te letten op de Canadezen die naar Calvin College gaan en niet meer in staat zijn om een goed Hollands boek te lezen om er aan herinnerd te worden dat een nieuwe generatoe aan het opkomen is. Laat niemand denken dat ik hiervan iets kwaads wil zeggen. Het is de natuurlijke gang van zaken die we nuchter onder ogen moeten zien.

Het stelt ons echter wel voor bepaalde moeilijkheden. Bovendien zullen er gemakkelijk wrijvingen ontstaan tussen de oude en nieuwe generatie. De ouderen zullen beweren dat Kuyper in een bepaalde situatie toch maar dit gedaan of zo geredeneerd zou hebben. De jongeren daarentegen zullen beweren dat ze nu in Canada wonen en niet meer in de "Old Country". Hoe gemakkelijk kan er door gemis aan tact een verwijdering ontstaan tussen beide generaties die zeer nadelige gevolgen zal kunnen hebben.

Ouderen gaan zeggen ,"Met onze jongens kun je tegenwoordig toch niet meer praten. Ze weten het altijd beter. Je kunt maar beter zwijgen." De jongeren zullen misschien de schouders ophalen en zeggen, "Houdt je om de lieve vredes wil maar rustig. Daar moet nu eenmaal een generatie over verlopen. Het gaat vanzelf over.". Het gevaar bestaat echter dat deze nieuwe generatie zich helemaal ontwent aan de principiële vragen en een christelijke levenspraktijk. Men raakt er langzamerhand van los. Het komt buiten hun gezichtskring te liggen. Nu moeten we oppassen dat we dit proces niet wijten aan het feit dat men het Nederlands niet meer kan lezen. Persoonlijk geloof ik dat het verstandig is voor de opkomende generatie zelf om het Nederlands te leren, maar de liefde en het verantwoordelijkheidsbesef betreffende onze taak in de wereld is niet afhankelijk van het kennen van de Nederlandse taal. Gelukkig niet!

Onlangs hoorde ik iemand met verontwaardiging vertellen dat op hun jeugdvereniging één van de leden een stuk uit **Reader's Digest** had voorgelezen als inleiding.

Nu moet het toch niet erger worden, zo redeneren we dan. En we halen allerlei verhalen op over ónze jeugdvereniging en over de manier waarop wíj voor een inleiding studeerden en er zelfs werken van Kuyper en Bavinck voor lazen. Maar wat kan men ook anders verwachten van een jeugd die hele avonden voor de T.V. zit. Dit is zo ongeveer onze redenering, nietwaar?

Hebt U wel eens gelet op het merkwaardige begin van de Hebreeënbrief? De geadresseerden waren allesbehalve enthousiaste mensen die vol vuur waren voor God's Koninkrijk. U herinnert zich waarschijnlijk de uitdrukking wel van de Statenvertaling dat deze mensen 'verachteren' in de genade. Op een andere plaats lezen we dat ze de godsdienstoefeningen maar slecht bezochten. De schrijver klaagt er ook over dat ze met het A, B, C van de geloofsleer wel tevreden zijn en maar weinig vorderingen maken op dit gebied. Wat moet zo'n schrijver nu met zo'n gemeente doen? Zal hij ze eens flink de waarheid zeggen? Zal hij met kracht optreden? Zij hij deze tweede en derde generatie gemeenteleden eens uitvoerig vertellen hoe het toeging in de eerste Pinkstergemeente? Hoe eendrachtig en bezield ze daar waren? Niets van dat alles. Dit is wat de schrijver zegt: Uw vaders hebben de boodschap van God ontvangen door de mond en de tekenen van de profeten, maar tot U is God Zelf gekomen in Zijn Zoon. Een zoon die hoger is dan de engelen, en meerder dan Mozes en Aäron. Denkt U dat eens even in. Wat een eer! Wat een rijkdom! Wat bent U toch bevoorrecht boven Uw voorvaderen. Dat is wat deze schrijver aan het begin van zijn brief te zeggen heeft. Bovendien slooft hij zich uit om deze rijkdom te schilderen in prachtige bewoordingen. Niets is hem te veel om zijn in-slaap-gedommelde lezers toch maar wakker te krijgen met die rijkdom.

Zouden wij van deze aanpak niet iets kunnen leren? Stel U voor, om tot het genoemde voorbeeld terug te keren, dat we tegen die jongen die gemakshalve maar zijn toevlucht tot **Reader's Digest** genomen heeft er op zouden wijzen dat van ons toch wel wat meer verwacht mag worden. Dat we met al onze rijkdom er toch niet zo povertjes mee voor de dag kunnen komen. Stelt U voor dat we eens zouden zeggen: Je mag best een echte Canadees zijn. Gerust! Maar je mag ook een Christen zijn. Dat is een **plicht**, maar niet minder een **voorrecht**.

Er staat een nieuwe generatie klaar om mee te doen en om het werk straks over te nemen. Zal het een generatie zijn die vervuld is met bezieling? Zal het een generatie zijn die weet wat verantwoordelijkheidsbesef betekent?

Dit hangt voor een groot deel van de aanpak van de oudere generatie af.

Paul Tameling.

Grand Rapids.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
Iemand die het Calvinisme wil leren kennen mag niet nalaten deze "stone lezingen", die door Dr. Kuyper in Princeton (Amerika) in het jaar 1898 gehouden zijn, te bestuderen.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse worden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
De Nederlandse taal bevat heel wat z.g.n. geïmporteerde woorden, waaronder ook Grieks en Latijn. Dr. Sizoo schrijft hierover op boeiende en populaire wijze en heeft het zodoende gemaakt tot een leerzaam boekje.

VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
Mensen die hier actief zijn in de "Labour Organizations" kunnen nog wel wat leren van dit boekje.

KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen.
Een verzameling gedichten naar thema.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.